

Manfred Jacobs

Talmudismus arcinepřítel lidstva

Židovství versus křesťanství

Díl 1

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu Manfred Jacobs, *Talmudismus – Erzfeind der Menschheit, Judentum versus Christentum*, Verlag Anton A. Schmid, Durach 2010
přeložil © Jaroslav Voříšek 2012

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Manfred Jacobs

Talmudismus arcinepřítel lidstva

„Bohu se nezalibují a všem lidem se staví na odpor“ (1 Te 2,15).

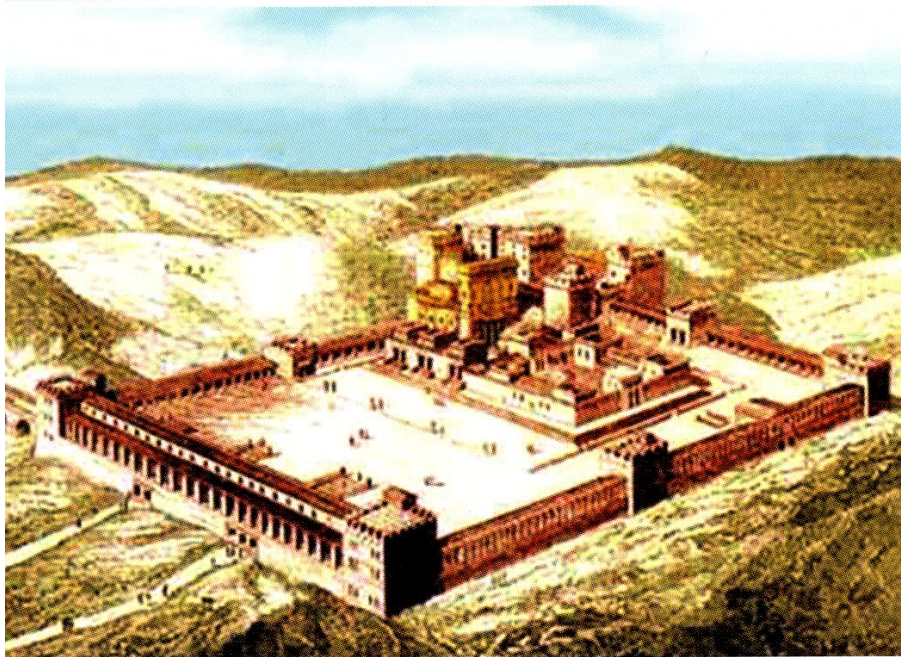
Židovství versus křesťanství

Díl 1

PRO FIDE CATHOLICA

Když Ježíš zemřel, opona chrámová se roztrhla ve dvě půle od vrchu až dolů (Mt 27,51). Podle hebrejských historiků byla chrámová opona asi deset centimetrů silná. Nebyla roztržena lidskou rukou, protože ta by toho nebyla schopna. Kromě toho by ji lidé dokázali roztrhnout pouze zdola nahoru. Byla však roztržena shora, což ukazuje, že to učinil Bůh.

Chrám v Jeruzalémě: rekonstrukce podle de Vogüe.

„Lidstvo, jemuž je odebrán čistý vzduch nezfalšované (!) křesťanské pravdy, beznadějně propadne duchovní smrti udušením! Proto jsme my jako křesťané nevyhnutelně povinni vydávat o této jistotě svědectví vždy a všude, ať je to vítané nebo ne. „Ti, kteří mají pravdu v ruce a ruku zavírají, by měli raději zmizet““ (Barbey d’Aurevilly).

Úvodní slovo editora českého překladu

Jen vzácně se podaří nepřehledně širokou tematiku vztahu židovství ke křesťanství podat tak stručným a přístupným způsobem, jak to dokázal Manfred Jacobs ve své nové knize. Velmi šťastně k tomu zvolil podání formou katechismu, srozumitelnou bez dalšího i tomu, kdo se s danou tematikou setkává nebo vážněji zabývá poprvé:

„Proč božský Spasitel, který se jako Bůh nikdy nemohl mýlit, vyznamenal Jidáše Iškariotského, svého zrádce, tak vysokou důstojností apoštola? Kristus tím chtěl ukázat, že největší nebezpečí pro bytí Církve vychází z nepřátel ve vlastních řadách.“

Přesto i pokročilejší čtenář najde v nové knize nemálo důležitých informací, skutečností i překvapivých souvislostí. Pokud jde o posledních dvacet století, všechny bludy, rozkoly, pronásledování a revoluce jsou vždy – a to je jejich konečným cílem – v nějaké formě zaměřeny proti Kristu jako Králi lidské společnosti. Proto také není klid a pokoj ve světě!

V prvním dílu autor na historickém pozadí dávné nenávisti talmudského Židovstva ke křesťanství objasňuje záludnost pokoncilního „dialogu“ s ostatními náboženstvími včetně protikřesťanského judaismu: „Dialogem s hadem v ráji přišlo do světa neštěstí!“ Bezmocný stát je uspáván a klamán utopií domnělého usmíření se Židy, přičemž jsou to vždy Nežidé, kdo platí účet. Křesťansko-židovský dialog je tragikomédie, protože jím přestáváme být sami sebou. Nic Církvi tolik neškodí jako tato věčná jednostranná vstřícnost:.

„K tomu Židovstvu napomáhá tzv. Frankfurtská škola neboli Institut pro společenský výzkum, vypracovaný a prosazený osobami, které všechny pocházejí z téže etnické skupiny. Šlo jim o to, aby jimi vyvinutou ideologií, „negativní dialektikou“, tímto rozvojem (bez)duchovnosti, převrátili všechny pozitivní hodnoty v negativní a všechno negativní v pozitivní.“

Je to metoda d'ábla, který nezpřevrací – což by bylo příliš nápadné –, nýbrž všechno jen otáčí, tzv. že nechává pojmy nezměněné, ale dává jim jiný smysl! Tak to dělají také akce Frankfurtské školy. Tradice se potírala, generace se štvaly proti sobě a jazyk se měnil, protože řeč a identita národa jsou vzájemně úzce spojené. Od roku 1945 se také záměrně šíří anglicismy, které ničí podstatu a jedinečnost národa.

Hlavním agresorem v této válce, v níž má být římskokatolická církev zničena, je teologické Židovstvo Talmudu a kabbalismus. – Tím, že se židovství postavilo proti myšlenkám Krista Krále, stalo se protikřesťanstvím. Spis „Židovství versus křesťanství“ se snaží vysvětlit a doložit, že křesťanství a talmudské židovství jsou vzájemně neslučitelné!

V druhém dílu knihy se Manfred Jacobs věnuje politickým a mocenským předpokladům i důsledkům ohavné zrady oficiální církve jejími falešnými nejvyššími představiteli, která vyvrcholila kapitulací před odvěkým arcinepřítelem na druhém vatikánském koncilu. Autor na základě autentických pramenů prokazuje, že prakticky všechny revoluce v novověké Evropě – počínaje Cromwellovou revolucí v Anglii 17. století přes Francouzskou revoluci roku 1789, socialistické revoluce 19. století ve Francii, Španělsku a Portugalsku až po komunistické revoluce 20. století v Rusku, Německu, Maďarsku, atd. – byly naplánovány, financovány a provedeny Talmudu a kabbale oddanými kruhy a jejich zednářskými spřeženci. Podobně to platí také o vzestupu nacio-

nálního socialismu ve 20. a 30. letech v Německu, který byl židovskými velkobankami spolufinancován.

Nemáme nic, než volbu mezi válkou a válkou! Je to rozhodnutí buď pro boj proti Luciferovi a jeho čeládce, nebo pro boj proti Kristu a Jeho království. Musíme být buďto antiluciferisty anebo antikřesťany. Buď odpůrci Satana, nebo Krista. Žádný jiný postoj neexistuje, protože dlouhodobým cílem řečených kruhů je po odstranění křesťanských monarchií a rozvrácení katolické církve zřízení židovsko-zednářské světové diktatury.

KŘEŠŤANSTVÍ A ŽIDOVSTVÍ

Nepochybní a jasnozřiví katolíci vědí, že nežijí v idylickém světě, nýbrž ve světě až do konce času vtaženém do ustavičného boje mezi Bohem a Satanem, do zápasu protikřesťanských sil s Církví Ježíše Krista.

Hlavním agresorem v této válce, v níž má být římskokatolická církev zničena, je teologické Židovstvo Talmudu a kabbalismus. Dokonce i jeden z nejnepodezřelejších znalců Starého zákona a hlavní odpůrce nacionálního socialismu, mnichovský kardinál Michael von Faulhaber, který se vždy snažil obhajovat jednotu Starého a Nového zákona, nemohl roku 1933 v adventním kázání neuvést:

„Smíme a musíme se osvobodit od stínů starozákonní mravouky. Pryč od farizejství, které na vlastním národu vidí jen světlé a na ostatních rasách pouze temné stránky! Pryč od proklínajících a mstivých tirád Starého zákona! Nenávist není křesťanskou ctností bez ohledu na to, proti komu je zaměřena. Pomstychtivost je recidivou židovského dávnověku. Musíme se zbavit Jákobovy proľhanosti i požitkářství „církevníků“. Musíme se osvobodit od stínů starozákonní mravouky!“

Tím, že se židovství postavilo proti myšlenkám Krista Krále, stalo se protikřesťanstvím.

Pokud jde o posledních dvacet století, všechny bludy, rozkoly, pronásledování a revoluce jsou vždy – a to je jejich konečným cílem – v nějaké formě zaměřeny proti Kristu jako Králi lidské společnosti. Proto také není klid a pokoj ve světě!

Nemáme nic, než volbu mezi válkou a válkou! Je to rozhodnutí buď pro boj proti Luciferovi a jeho čeládce, nebo pro boj proti Kristu a Jeho království. Musíme být buďto antiluciferisty anebo antikřesťany. Buď odpůrci Satana, nebo Krista. Žádný jiný postoj neexistuje!

Nesmí se zapomínat, že apokalyptická bouře, jež propukla nad křesťanstvím obecně a zvláště nad katolickou církví, je doprovázena divokými víry, které po sobě zanechávají hory mrtvol, proudy krve a slz. Nikdy se nesmí nevěnovat pozornost skutečnosti, že tyto turbulence vždy měly a budou mít za cíl nejen vyhlazení pravé a nezfalšované (!) katolické církve ze zemského povrchu, nýbrž navíc i vyhubení celého křesťanství až do základu.

Každý normálně cítící člověk a jako lidská (!) bytost také jen nepevný charakter se poděšeně a ohromeně se stísněným srdcem ptá, *kdo* je schopen zosnovat tak bezpříkladnou (!) likvidační taktiku. Kdo je postižen tak zaslepeně patologickou nenávistí? – A jaké pomocné síly mají tak běsnící mocnosti k dispozici? Poslední z nich jsme poznali v postavě Jidáše Išariotského, první v individuu velekněze Kaifáše. Oba druhy existují dodnes. Bude to prokázáno na základě pramenů a dokumentů, jejichž pravost a pravdivost je nezpochybnitelná, i když v rámci našeho stručného průřezu je nemožné zhodnotit a využít všechny nesčetné existující informace.

Abychom dospěli k správnému úsudku, je třeba poznat hlavní problém a jeho původce, protože znalost protivníka, jeho moci, rozložení bojových sil a bojových metod není omezeno pouze na dílčí oblast materiálního vedení války, ale především se vztahuje na nejdůležitější předpoklady duchovních, duševních a organizátorských oblastí.

Zabývání se judaismem (nikoli semitismem) má obvykle za následek mimořádné nepříjemnosti a potíže, což je skutečnost, podněcující ke zkoumání, *kde* hledat mateřské

luno tak bouřlivých reakcí. Je výmluvné, že u žádného jiného národa kromě židovského nelze registrovat takovou bouři protestů, jakmile je správně rozpoznána a veřejnosti předložena živná půda a způsob chování se židovského duševního života.

Je to *Starý zákon* s učením o vyvolenosti lidu Izraele:

Srv. např. Amose (3,2) kde Bůh praví: „Pouze vás (!) jsem vyvolil ze všech čeledí země.“

Zde by mohla být základní příčina nevykořenitelného nepřátelství vůči křesťanství. Aby judaismus dospěl k svému vítězství, musí křesťanství porazit, protože jinak by bylo nepřekonatelnou překážkou na cestě k zmíněnému židovskému cíli. Jestliže Bůh – jak to dosvědčuje Kristus – miluje **všechny** lidi a má je za rovnocenné, padá tím vyhranění nežidovských národů vůči Židovstvu, což by ovšem v očích Židů bylo zcela nepřirozené.

Kdyby rozlišování mezi Židy a Nežidy mělo padnout, vedlo by to k smíšení prvních s ostatními národy a lidmi, v nichž by pak židovský národ byl absorbován. Proto Židé vidí v Kristu a následování jeho učení nebezpečí ztráty svého mimořádného postavení mezi národy. Byl to velekněz Kaifáš, který Židům poradil, že je užitečno, aby jeden člověk zemřel za lid (Jan 18,14).¹

Tvrzení židovské strany, že boj proti křesťanům byl pouze reakcí na jejich pronásledování, je nesmyslné, protože již v Ježíšově době byl Židy pronásledován nejen On sám, nýbrž i jeho stoupenci.

Evangelista Jan nám líčí v kapitole 8, verš 59 reakci Židů po slovním sporu s Ježíšem: „I chápali se kamení, aby házeli na něho (Ježíše)...“

Již jen tato pasáž ukazuje, že Hebrejci odjakživa nebyli a nejsou schopni diskuse v klidném a čestném ovzduší, aniž ta by se zvrhla v urážení, nadávání, vyhrožování nebo dokonce násilnosti.

Dnes se velmi úspěšně používá „zabijáku antisemitismu“, který zasáhne každého, kdo se opováží hlouběji se propracovat v židovské otázce. Zmíněný zabiják je účinným nástrojem k prosazování jakýchkoli židovských přání, plánů, akcí a machinací, a je také univerzálním svěrákem při pokusu o rozdrcení křesťanství.

Křesťansko-židovský dialog je tragikomedie, protože jím přestáváme být sami sebou. Nic Církvi tolik neškodí jako tato věčná **jednostranná vstřícnost**.

My, křesťané, jsme vždy těmi prohrávajícími!

Talmud (Baba mecia, fol. 114, sl. 2) přece jasně říká:

„Vy, izraelité, jste nazýváni lidmi, zatímco národy světa si nezasluhují jména lidí, nýbrž zvířat.“ A v Talmudu (Jebamoth, fol. 94, sl. 2) stojí psáno: „Sémě cizince je jako sémě zvířete.“

Tím jsou tedy podle svatých spisů Židů křesťani i pohani prostě zvířaty a ne lidskými bytostmi.

V posledním důsledku to znamená, že Hebrejci vůči těmto zvířecím bytostem nemají žádné závazky eticko-morálního druhu.

¹ Tento a všechny další citáty z NZ podle: Dr. Jan L. Sýkora a dr. Jan Hejčl, *Nový zákon Pána našeho Ježíše Krista*, Praha 1946, Vyšehrad; pozn. překl.

Nejsou povinni dodržovat vůči nim Boží přikázání ani jich dbát. Jak pohodlné a výhodné pro ty, kteří v křesťanech vidí nochrim (nazarény), Aboda zara (modláře), minim (bludaře), Obde elilim (otroky modlářů), Am ha'ares (národ země),² atd.

Dále se v Talmudu říká, že křesťané jsou nečistá zvěř, nehodná jména člověk, zvířata v lidské podobě, že jsou nakažliví jako kupa hnoje, horší než psi, že mrtvola křesťana se v ničem neliší od zdechliny zvířete, a ještě mnoho dalších výplodů orientální židovské fantazie.

Svaté spisy Židů však nezůstávají stát v půli cesty, ale také dávají drastické pokyny, jak se má zacházet s křesťany. Talmud říká, že se

- a) musejí kazit a ničit,
- b) že je třeba je zabíjet.

K bodu a): Učedníkům onoho člověka (Krista, pozn. autora), o němž Židé mezi sebou říkají jako „Nechť vymizí jeho jméno a vzpomínka na něj“, nelze přát nic jiného, než aby všichni zahynuli. Sem se hodí verše, které napsal Hoffmann von Fallersleben (ovšem v zcela jiné souvislosti):

Všichni se žebráky staňte,
pomřete hlady do jednoho,
a třeba se tomu i braňte,
mějte jen strastí a obtíží mnoho.
Nechť všude vás nenávist stíhá,
a pronásledování vždy a všem,
aby pro vás byla hrozná tíha,
již samotná cesta životem.

K bodu b): Kde je to možné, mají Židé křesťany zabíjet, a to bez jakéhokoli soucitu. V Talmudu (Abhoda Zarah, 26b) stojí doslova:

„Heretici, zrádci a odpadlíci (mezi něž patří všichni křesťané, pozn. autora) se musejí shazovat do jámy a nesmějí se nikdy vytažovat ven.“

Kdo se nad Talmudem důkladně zamyslí, nemůže se zbavit podezření, že teologický křesťansko-židovský dialog má ze židovské strany za dlouhodobý cíl genocidu křesťanského náboženství tím, že se mu **zdánlivě přátelským způsobem mají odebrat základy víry**.

Jen si připomeňme: *Dialogem s hadem v ráji přišlo do světa neštěstí!*

Všemožně se podněcují a podporují pochybnosti o autoritě Božího slova, o milostech svátostí.

Je dobře známo, jak se ortodoxní Židovstvo tvrdošijně brání nabídce křesťanského učení a umlčuje křesťanské věrozvěsty.

Hledající cestu k Bohu, kteří se dosud nacházejí mimo Církev, jsou Židy zaváděni do slepé uličky, a ti, kdo jsou Církvi věrní, jsou jimi mateni a uváděni v omyl, přičemž všechno spásné, co **pravá** Církev nabízí, je nejen komoleno a zatemňováno, ale má být zcela vyhlazeno ze světa.

² Všechny Židy, kteří nenáleželi k jejich svazu, nazývali farizejové („národ země“) am haa'ares. Byl to opovrhlivý název a ještě pohrdavější bylo chování farizejů k těmto svým krajanům. Podle všeho bylo označení později přeneseno i na křesťany; pozn. překl.

Zmírající církev a opouštění všech tradičních vazeb však nejsou milníky na cestě ke svobodné a důstojné osobnosti. Je zcela zřejmé, že celý národ nelze vždy zabít výhradně hrubým násilím.

K tomu Židovstvu napomáhá tzv. *Frankfurtská škola* neboli *Institut pro společenský výzkum*, vypracovaný a prosazený osobami, které všechny pocházejí z téže etnické skupiny. Šlo jim o to, aby jimi vyvinutou ideologií, „*negativní dialektikou*“, tímto rozvojem (bez)duchovnosti, převrátili všechny pozitivní hodnoty v negativní a všechno negativní v pozitivní.

Je to metoda d'ábla, který nezpřevrací – což by bylo příliš nápadné –, nýbrž všechno jen otáčí, tzv. že nechává pojmy nezměněné, ale dává jim jiný smysl! Tak to dělají také akce Frankfurtské školy. Tradice se potírala, generace se štvaly proti sobě a jazyk se měnil, protože řeč a identita národa jsou vzájemně úzce spojené. Od roku 1945 se také záměrně šíří anglicismy, které ničí podstatu a jedinečnost národa.

„Duchovnější a niternější prvek než (svůj) jazyk národ nemá. Nechce-li tedy národ ztratit to, čím je národem, chce-li se uchovat se všemi svými svéráznostmi a jedinečnostmi, pak na nic nesmí dbát víc, než na to, aby jeho řeč nebyla zkažena a zničena“ (Ernst Moritz Arndt).

Rodiny jsou rozkládány, lidé vykořeňováni a náboženství liberalizováno. Také tím je ničena existence kultury, protože „podstatou kultury je náboženství“ a „kultura je vždy souznačná s religiózní tvůrčí silou“ (Oswald Spengler).

Pořádek, kázeň, věrnost, pracovitost a láska k vlasti – tyto myšlenky předků již neplatí.

Tradice, kultura, mravnost a morálka jsou zesměšňovány a nikdo jich nedbá. Éra dekadence, slabosti a bezmocnosti jako ta naše, je stařeckou demencí kultury, koncem vyčerpaného života. I takto může být národ ničen, ba doslova zabíjen. Horlivě podporován a podněcován je tento diabolismus ze Spojených států tam instalovanými rezervoáry otců „Frankfurtské školy“. Tam se soustřeďují všichni tito fanatici a společně sprádají své šílené plány. [Theodor Adorno (vlastně Wiesengrund) následoval 1938 „Institut pro společenský výzkum“ do New Yorku; Max Horkheimer, od 1930 profesor ve Frankfurtu n. M., pak 1934 ředitel newyorského „Institute of Social Research“; Herbert Marcuse, od 1934 činný v USA na Harvard University (San Diego). Měli velký vliv, mj. na studentské hnutí 60. let (kulturní revoluce)].

Zůstaňme ještě u Talmudu:

„Kdekoli se Hebrejci usadí, musí se stát pány, a dokud nemají absolutní moc, musejí se považovat za vyhnance a zajatce. A i když se jim podaří národům vládnout, přesto pokud neovládají všechny, nesmějí přestat volat: Jaká to trýzeň! Jak nedůstojné!“ (Babylonský Talmud, traktát Sanhedrin, fol. 104 sl. 1).

„Mesiáš dá Hebrejcům panství nad světem a všechny národy jim budou poddány“ (Babylonský Talmud, traktát Schabb, fol. 120 sl. 1 a Sanhedrin, fol. 88 sl. 2 a fol. 89 sl. 1)!

„Všechny národy, které ti Pán, tvůj Bůh, vydá na pospas, vyhubíš a neshlédneš na ně soucitně...“ (Deuteronomium 7,16).

To je v každém ohledu bezbřehé, svět pohlcující zlo!

Nyní ještě alespoň několik slov, která říká Talmud o Kristu: Je tam pohrdavě nazýván „ten člověk“, „ten jistý“, „pověšený“, je líčený jako bastard, počatý během menstruace matky, Panna byla děvka, on (Ježíš) byl hlupák, svůdce, modlář, přednášel

bludy, naučil se v Egyptě čarovat, je v pekle a vaří se ve výkalech, a mnoho dalších odporných pasáží, které byly rabíny dlouho popírány, ale jsou obsaženy v nejnovějším a směřodatném překladu Talmudu rabíny z talmudské školy Adin Steinsalz.

Hebrejská podoba jména Ježíš – Ješu – je vykládána jako akronym prokletí „necht’ je jeho jméno i památka (na něj) vymýcena“, což se používá jako extrémní forma potupné nadávky...

V novějších religiózních spisech sionistů jsou také výrazy jako Ježíš Násir a Ježíš Arafat.

Abychom prokázali neudržitelnost obviňování Církve z ní údajně vycházejícího antisemitismu (exaktně: antijudaismu), je třeba znovu vzít v potaz Talmud, svérázný židovský zákon, religiózní i občanský zákoník synagogy. Tento zákon, jak jsme již viděli, Žida zavazuje a přikazuje mu nenávidět a ničit všechny národy, zvláště pak křesťanské, a ustát teprve tehdy, až je všechny ovládne a podrobí si je jako otroky nebo úplně zlikviduje.

Po rozšíření křesťanství nabyl Talmud zcela mimořádné jedovatosti.

Jsou v něm doporučovány nejpodlejší, nejperverznější a nejrouhavější lži a pomlavy proti Kristu i křesťanům (viz výše). Proto byly knihy Talmudu na příkaz dřívějších papežů i křesťanských vladařů předávány plamenům.

Roku 1631 v Polsku pořádaná židovská synoda rozhodla vypustit z tištěného Talmudu všechno, co by se mohlo vztahovat na Krista a křesťany:

„... z těchto důvodů také budoucně (sic!) přikazujeme vynechávat v nových vydáních (Talmudu) všechny pasáže, kde se mluví o Ježíši z Nazareta, a označit je kroužkem, aby se tak každý rabín a učitel postaral o jejich pouze ústní učení. Tímto způsobem nám již křesťanští učenci nebudou moci nadále v tom ohledu nic předhazovat a my budeme žít v pokoji.“

Zde musí být zdůrazněno, že antijudaismus, pokud by byl rasisticky motivován, byl katolickou církví a jejím neměnným učením vždy přísně a nesporně odmítán!

Takové zdůraznění je bohužel nezbytné, protože židovská strana neúnavně katolickou církev před veřejností obviňuje, že je zdrojem antijudaismu a činí ji odpovědnou za pronásledování Židů.

Boj pravé, neměnné, svaté katolické a apoštolské Církve proti židovskému učení není veden z religiózní nesnášenlivosti, nýbrž výhradně proti smrtelné hrozbě, která z židovského učení vychází a od samého začátku byla, stále ještě je a asi také zůstane zaměřena proti křesťanství!

Aby mohlo Židovstvo dosáhnout svého cíle, musí křesťanství porazit, protože jinak by bylo nepřekonatelnou překážkou na cestě k vytčeným židovským cílům. Příslušná taktika je také až do nejmenších podrobností úzkostlivě přesně vypracována. Nic se neopomíjí. Doba, místo, mentalita lidu, atd. – na všechno se pamatuje.

Užívají se abstraktní a mlhavé pojmy. Jako znamenité se ukázaly být slovní hříčky elastického významu, kluzké formulace, které lze obracet na všechny strany a mnohonačně vykládat. Jako klasický příklad toho je Křesťansko-demokratická unie (CDU) a sdružení s trpce ironickým názvem Pro Familia, podporující potraty. Zabíjäcké heslo „antisemitismus“ zároveň dosahuje nefantastičtějších úspěchů. Je to plíživě zákeřná slovní konstrukce, která otvírá dveře ***jakékoli svévolnosti!***

Jí jsou také protikřesťanské organizace ve své ničemné práci a působnosti chráněny a nesmírně podporovány.

Žijeme uprostřed vše zahrnujícího *souboje*. Je to válka (zatím většinou) bez krve, válka slov, boj o duše. Židovství a křesťanství zde stojí diametrálně proti sobě. Je to existenciální orientace. Jde o bytí a nebytí!

Jde o zápas duchů, a proto také mnohem neúprosnější, než jen materiální střetnutí v dolním světě. Proto také je pronikavější a důsažnější než ve vezdejším fyzickém boji. Jde o duchovní válečné tažení, vznětlivé a strhující!

V každém století jsou zrádci, zbabělci, nenávistníci, charakterová slaboši a posměváčci. Jidáši, Piláti a Herodesové nevymírají. Jsou to postavy, které potkáváme na každé ulici a náměstí.

Zažíváme výskyt prototypů, které nikdy během dvou tisíciletí nezmizely, a jež se v té nebo oné formě stále vracejí:

– katolíci, kteří navrhuji katolickou víru podávat a zdůvodňovat tak, aby byla slučitelná s intelektuálním duchem dané doby;

– katolíci, kteří zavírají oči před současnými obtížemi a raději se ohlížejí zpět na vzdálené zlaté časy prvotní víry;

– katolíci, kteří se odvracejí od oficiálního učení, protože jim nenapomáhá v jejich osobním neúspěchu a raději se obracejí k svému domnělému osobnímu vnuknutí, tedy odvracejí se od všeobecně obvyklého postoje katolíků.

Kdo chce upřímně rozuzlit takovou síť a objasnit skutečný stav věci, ten okamžitě vyvolá na scénu protikřesťanské činitele.

Ti svým zaklínadlem „antisemitismu“ potlačují pravdu, pomlouvají, pronásledují a umlčují. Kvůli údajné pravdě je pravda utiskována.

Takovým útokem na křesťanství se obec Oberammergau nechává degradovat na dobrovolného pomocníka nepřátel Krista. Dávné historicky korektní předvádění utrpení Ježíše Krista je dnes obecním představenstvím zcela převráceno.

Text původního představení pašijí, který se v zásadních částech opíral o evangelium, byl pro představení v roce 2000 radikálně přepracován, protože určité pasáže jsou „antisemitské“. Podle toho evangelisté, ba i sám Kristus, byli antisemity!

Co se tedy z pašijové tragédie, předváděné po staletí jako dík za skončení morové rány z roku 1633, stalo v zájmu dnešního ducha doby?

– Ježíš nebyl druhou Boží osobou, nýbrž svárlivým prorokem (!) – byť i bojoval jako sluha Boží – a měl přítelkyni, jejímž půvabům se těšil.

– Jidáš již na scéně nevystupuje jako hamižný zrádce. Zato Pilát jako Nežid je tam v hodně přehnané formě líčen jako bezohledný římský okupant.

– Osudné volání Židů „Krev jeho na nás i na naše děti“ (Mat. 27,25) bylo prostě vyškrtáno.

Kvůli protestům organizací amerických Židů a hrozbě bojkotem turistiky zaprodala Oberammergau svou duši! Někdejší vysoká kultura Oberammergau poklesla na ubohou podívanou, na multikulturní výlet do vezdejšího světa. Ztráta mystiky byla nahrazena dimenzí reality.

Naproti tomu roku 2003 Mel Gibsonem natočený film „Utrpení Ježíše Krista“, který se důsledně drží slov svatých evangelií (!), vyvolal u nejmocnějších filmových producentů Hollywoodu – Jeffrey Katzenberga a Davida Geffena i u dalších dvou šéfů filmových studií, kteří nechtějí být jmenováni – následující reakci, jak ji pak přinesl list „New York Times“: Napříště se Mel Gibsonovi budeme vyhýbat!

A jeden z těch pánů se nechal doslova citovat:

„Co říkám, to beztak nehraje žádnou roli. Co však dělám, hraje důležitou roli, a já už něco podniknu. Od nynějška nebudu žádný Gibsonův projekt nijak podporovat.“

V židovském týdeníku „London Jewish Chronicle“ z 28. ledna 1994 nechává rabín Jeffrey Cohen explodovat bombu pod křesťanstvím. Nesmlouvavě a tvrdě vyžaduje:

- 1) „Aby katolická církev odsoudila antisemitismus jako smrtelný hřích.“
- 2) „Aby katolická církev uznala, že protižidovské pasáže v Novém zákonu nebyly sepsány vnuknutím Duchem svatým, nýbrž jsou nedůstojnými smyšlenkami falešných proroků, fanatických vůdců a revizionistických historiků evangelia.“
- 3) „Aby se zakázalo takové pasáže citovat nebo z nich dělat téma kázání, číst je jako poučení z kazatelny nebo vysílat v rámci rozhlasových a televizních pořadů.“
- 4) „Aby jako velkého náboženství nedůstojná rasistická literatura byly zakázány všechny početné texty v učebnicích, které farizeje, zákoníky i členy velerady – a tím ve skutečnosti Židy – zlomyslně líčí jako nepřátele církve.“
- 5) „Aby církev do své liturgie vložila modlitbu za šest milionů Židů, kteří zahynuli při holocaustu, spolu s výrazem své lhostejnosti a nečinnosti, a lítostí nad učením proti Židům.“

Rabín si zde zjevně sám protiřečí, protože pod bodem 5) – zjevně aniž by si toho byl vědom – *uznává modlitbu křesťanů za účinnou*, protože požaduje v liturgii modlitbu za oběti holocaustu.

To nám zde bude stačit. Je dostatečně prokázáno, že velký, všemocný, vševědoucí a nejmilostivější Bůh je podle židovského způsobu myšlení antisemita, a boží Zjevení tím nezbytně musí být pouze antisemitské. Proto se tedy musíme připravit na to, že Bibli věrní křesťané budou pronásledováni jako „antisemité“.

Kdo by se pak ještě divil, že tak podlé projevy Židů vyvolávají u křesťanů antijudaismus?

Žid Bernard Lazare ve své knize „L'Antisemitisme. Son Histoire et ses Causes“³ to správně rozpoznal, protože mj. píše:

„Takto to vidí křesťanští antisemité, a jejich antisemitismus je tím čistě teologický, je antisemitismem Otců, svatého Jana Zlatoústého, svatého Augustina a svatého Jeronýma. Před Kristovým narozením byl židovský národ, vyvolený národ, milovaným synem Božím. Od té doby, co neuznal svého Spasitele, když se stal bohovrahem, je naprosto dekadentním národem a poté, co byl spásou světa, jej nyní ruinuje.“

Mezinárodní rada křesťanů a Židů obvinila křesťanskou teologickou tradici, z níž je židovství jako náboženství vyděleno, což prý nakonec vedlo až k antisemitismu. Proč však jen židovské (!) náboženství a ne rovněž všechna ostatní nekřesťanská náboženství? V úvahu by zde připadal např. buddhismus, brahmánství, atd.

Křesťansko-židovský dialog je mrtvě narozené dítě. Zemský rabín a mluvčí rabínů Spolkové republiky Německo, Joel Berger, vidí takovou diskusi jako „pokračování holocaustu jinými prostředky“, protože podle jeho názoru by se zde mohlo jednat o pokus křesťanů o obracení Židů, což by jenom přispělo k eliminaci židovství v Německu i v celém světě.

V interview pro „Rheinische Merkur“ (č. 48/2001) Berger požaduje:

³ 1894, reprint Liguge/Vienne 1969, str. 118. *Antisemitismus, jeho historie a příčiny*; pozn. překl.

„Křesťanské církve se již musejí vzdát svého nároku na výhradní zastoupení v tom smyslu, že k spáse vede pouze církevní cesta (...). Křesťané nás (Židy, pozn. aut.) nemají obracet na víru. ... Klamná je naděje, že dialog je lékem na řešení našich problémů. Křesťané a Židé po dva tisíce let žili odloučeně. A nakonec za dialogem vždy vězí skrytý misijní pokus. Navzájem si máme jen málo co říci, protože církev udělala Ježíše Kristem. S misijními tendencemi, které v dialogu krouží, nelze vést žádný skutečný dialog. ... Židé a muslimové mají k sobě mnohem blíže, než my obojí máme ke křesťanům. ... S muslimy máme mnohem méně rozporů. Nejsou zde žádné religiózní střety: oni i my jsme přísně monoteističtí. Žádný teologický dialog nepotřebujeme. Nemáme žádné problémy, nejsou mezi námi žádné hluboké rozpory...“⁴

A závěrem zmíněného interview zemský rabín Berger radí:

„Rozlučte se se všemi křesťanskými představami! Islám a židovství nejsou náboženstvími v křesťanském smyslu. Jsou životním stylem s velice podobnou strukturou.“

Židé vznášejí výhradní nárok na definitivní výklad tzv. „antisemitismu“, aby mohli jeho působení a odsuzování rozšiřovat ve **všech** směrech.

Proto také – abychom zůstali jen v křesťanské religiózní oblasti – nahlížejí na Našeho Pána Ježíše Krista, na evangelia, na papeže, koncily i Církev svatou jako na protizidovské.

Přečtěme si například, co píše sionistický spisovatel Joseph Dunner ve své knize „Republika Izrael“:⁵

„... pro každou v Krista věřící sektu (!) je Ježíš symbolem všeho toho, co je zdravé, nenarušené, pravdivé a laskavé. Pro Židy je však od čtvrtého století symbolem antisemitismu, pomlouvání, urážení, násilností a zabíjení.“

Dunner zde měl nepochybně na mysli mj. evangelium sv. Jana, kap. 8, verš 39:

„Oni (Židé; pozn. aut.) mu odpověděli: ‚Otec náš je Abrahám.‘ Řekl jim Ježíš: ‚Jste-li děti Abrahamovy, skutky Abrahamovy číňte.‘“ – Verš 40: „Ale nyní hledíte mě usmrtiti, člověka, který vám mluvil pravdu...“ – Verš 41: „Vy však činíte skutky otce svého...“ – „Vy jste z otce ďábla a chcete činiti žádosti otce svého. On byl vrahem od počátku a nestál v pravdě, neboť pravdy není v něm. Když mluví lež, z vlastního mluví, neboť je lhář a otec lži.“ – Verš 47: „Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; proto vy neslyšíte, že z Boha nejste.“ – Verš 48: „Tu Židé mu odpověděli: ‚Zdali my dobře nepravíme, že Samaritán jsi a zlého ducha (démona) máš?‘“ – Verš 49: „Odpověděl Ježíš: ‚Já zlého ducha nemám, ale ctím otce svého, a vy mě znectíváte.“

Zde Kristus otvírá lidstvu oči a dovoluje mu poznat elementárně animistickou Satanovu synagogu. Proto také není divu, že v každé zemi, kde mají Židé vliv, je především odsuzován a trestán antisemitismus!⁶

⁴ Nesmí se zapomínat, že citovaná slova jsou určena pouze pro Židy! Pokoncilní tzv. křesťansko-židovský dialog je řídicími židovskými kruhy určen téměř výhradně k zálučné judaizaci katolické církve; pozn. editora.

⁵ V originále *The Republic of Israel*, vyd. říjen 1950, str. 10; pozn. překl.

⁶ Po bolševické revoluci v Rusku 1917 byl jako vůbec jeden z prvních přijat zákon, stanovící na projev antisemitismu trest smrti; pozn. editora.

Existuje předpis, prikazující Židům spálit každý exemplář Nového zákona, který se jim dostane do ruky, a pokud možno veřejně.⁷

(Řečený předpis nejenže stále ještě platí, nýbrž je skutečně i uplatňován. Tak např. 23. března 1980 bylo sto exemplářů Nového zákona veřejně a obřadně spáleno v Jeruzalémě pod vedením Yad Le'akhim, religiózního sdružení, subvencovaného izraelským ministerstvem kultu.)

Židovský spisovatel Salvatore Jona v knize „Gli Ebrei in Italia durante il Fascismo“, Milán 1962, píše:

„Jakmile byli Židé z ghetta venku, ihned se vrhli na dobývání všech materiálních i duchovních postavení a míst, která jim byla v minulých stoletích zakázána.“

Již před přijetím dalších států, které se „chtěly“ připojit k Evropské unii (EU), se v Berlíně v dubnu 2004 pořádala dvoudenní internacionální konference, jež preventivně vyzývala k boji proti „antisemitismu“ (přesněji protižidovství).

Kvůli zničení Církve svaté i obecně křesťanské kultury je antijudaismus nesprávně a neprávem (!) stavěn na roveň s rasistickým rozlišováním, čímž má být odsuzován domnělý antisemitismus. Současně se tím dává Hebrejcům do ruky nástroj na vydírání států k zajištění židovského triumfu nad národy světa!

Charakteristický je zde příklad, který názorně ukazuje úspěch této židovské metody.

Když katolický spisovatel Drumont ve své knize „Židovská Francie“ již v 19. století odhalil židovské spiknutí s cílem likvidace křesťanství a ovládnutí Francie, hájil Peter Lehmann svou rasu (!) nejen jako takovou, ale holedbal se také, že dosáhla porážky katolíků a židovského (!) vítězství ve Francii.

Dnes existuje dlouhý seznam knih na indexu, které kvůli údajné rasové diskriminaci a predsudkům končí v plamenech. Tato agrese rozhodně není omezena na literární sektor. Nechybí ani snahy přimět křesťanské kruhy k spolupráci se Satanovou synagogou“. V té souvislosti se nesmí přehlížet, že Židé jsou mistry ve falšování historie. Dokonale to dokládají kroniky a dobové materiály. Překrucování pravdy v pravý opak je židovským řemeslem. Na konto Židů jdou také velmi často schisma i kacířská revoluční hnutí. A ovšem nezřídka jsou odpovědní i za další bouře v životě Církve. Dnes se zuřivě odporuje nejen apoštolům Páně, ale židovská zloba se nezastavuje ani před samotným Kristem! S úžasem hledíme na chladnokrevnou opovážlivost, s níž se mj. tvrdí, že Židé *nejsou* odpovědní za Ježíšovu smrt a že k ní nijak ani nepřispěli... Tvrzení, které se zhroutí samo od sebe, vezmeme-li do ruky evangelia.

Je skutečností, že Ježíš nikdy a nikde nedával odpovědnost za svou smrt Římanům, nýbrž vždy jen Židům!

Viz Jan, kapitola 7, verš 20. „Proč (Židé, pozn. aut.) hledíte mě usmrtiti?“ – Kap. 8, verš 37: „(Já, Kristus; pozn. aut.) vím, že jste potomstvo Abrahámovo, ale hledíte mě zabít, neboť slovo mé nemá místa u vás (Židů; pozn. aut.).“ – Verš 40: „Ale nyní (vy Židé; pozn. aut.) hledíte mě usmrtiti...“

Duchovní, kteří zastávají opačné teze, by nám měli odpovědět, zda vycházejí z toho, že se Kristus mýlil a tedy že nemohl předvídat, že jej sice Římané usmrtí, ale pouze z podnětu Židů (!).

⁷ To se samozřejmě již netýká zfalšovaného „ekumenického“ Nového zákona po II. vatikánském koncilu, i když někteří zaslepení (a nezasvěcení) židovští fanatici mnohdy ani zde nerozlišují; pozn. editora.

Když v Matoušově evangeliu, kap. 21, verš 45 čteme: „A uslyševše velekněží a farizejové podobenství jeho (Ježíšovo; pozn. aut.), porozuměli, že mluví o nich“ a když dále ve verši 46 čteme „i hledali jej (Krista; pozn. aut.) zajmouti...“, pak již také víme o útočných záměrech respektovaných vůdců židovského (!) lidu.

Jak informuje historik Vincente Risco, bylo ve 20. století založeno sdružení, nazvané „Přátelé Izraele“ a vydalo pro Židy příslušnou brožuru „Pax super Israel“. Tento židovské zájmy hájící spisek poukazuje na židovskou národnost Ježíše Krista a předkládá fikci, že se prý křesťané prostřednictvím svatého přijímání sdružují se Židy a vcházejí s nimi do pokrevního příbuzenství!

Protože však v tak opovážlivém sdružení „Přátel Izraele“ bylo mnoho čestných věřících, biskupů i kardinálů, nevynesl církevní soud ve svém rozhodnutí z roku 1928 žádný určitý trest, ale pouze zakázal jak sdružení „Přátelé Izraele“, tak i brožuru „Pax super Israel“, která byla příčinou pro zasáhnutí soudu.⁸

Také tato, až na nejvyšší církevní kruhy nastražená past, sklapla tehdy (!) ještě naprázdno. Ale kdo zná cíl, usiluje o něj ze všech sil! A tak byly nasazeny útočné oddíly na druhý vatikánský koncil.

Tomuto shromáždění církevních hodnostářů byl předložen program, ustanovující dialog se Židy. Koncept byl zaměřen proti tomu, co odporovalo Církvi po staletí chráněnému a hájenému učení. ***Výsledkem II. vatikánského koncilu (1962-1965) bylo odsouzení politiky dřívějších papežů a koncilů!*** Ať už tak nebo tak, koncilní otcové tím porušili přísahu věrnosti Církvi a jejímu věčnému učení.

Papež Řehoř IX. (1227-1241) v bule „Dei Filius“ z 21. října 1239 přece píše:

„Vytáhnout do pole s cílem vyrvat pohanům Svatou zemi je sice bezpečným prostředkem k nabytí věčného života, Nám však připadá jako ještě mnohem větší zásluha bojovat proti bezbožnosti těch, kdož baží po vyhubení víry – v níž spočívá spása celého světa – a usilují o naprostý zánik Církve.“

Jedním z nejzákladnějších způsobů sprovození křesťanství ze světa je zneužití křesťanské lásky k bližnímu. Tím se chvalitebně bohobojné motivy přímo ďábelsky mění v nebezpečnou intriku.

Julian Green sarkasticky píše:

„Nelze udeřit Žida, aniž bychom se tím současně nedotkli toho, jenž byl nejopravdovějším člověkem v tom smyslu slova a nejlepším z Izraele, Ježíše.“

Křesťane, osuš slzy a krev svého židovského bratra, a Kristova tvář se rozzáří.“

To už je opravdu příliš! Kristus, náš Pán, je zde přece staven na roveň s těmi, kteří jej přibili na kříž a až dodnes jej stejně jako dříve ze všech sil potírají a urážejí.

V této souvislosti je bohužel třeba konstatovat, že se jak v katolickém kléru, tak i mezi protestanty a ostatními „užitečnými idioty“, poskoky Židů, kteří se jim chtějí zalíbit, našlo dost takových, jež vystupují proti těm, kteří ještě upřímně věří v Krista a pokud své vyznání dávají otevřeně najevo, je v tom nejlepším případě (!) odsouvají na okraj společnosti. Tzv. křesťansko-židovská spolupráce není k prospěchu křesťanství. Nelze totiž přehlédnout fakt, že od II. vatikánského koncilu (1962-1965), na němž se podílely také židovské kruhy (viz koncilní deklaraci „Nostra aetate“), se oficiální římská sekta – pokud vůbec – už jen torzovitě přidržuje nezfalšovaného ducha pravé kato-

⁸ Vicente Risco, *Historia de los Judios*, 3. vyd. 1960, str. 430-431.

lické církve a hlásá teze, které se odchyľují od tradic církevních Otců i učitelských listů **všech** předkonciliálních papežů. Jsou to radikální změny až po odcizení samotné liturgie! Jsou slyšet i hlasy, že o pokusech na obrácení Židů ke křesťanství nesmí být vůbec řeč! A už vůbec se nesmí mluvit o tom, jak Kristus Židy obviňoval, že jej (Ježíše) chtějí zabít. Nebezpečí falešných tezí spočívá v tom, že ovlivňují smýšlení křesťanů a mohou vytvořit novou duchovně historickou tradici. A že tomu tak je, prokázal předseda německé biskupské konference, arcibiskup Robert Zollitsch, 11. 4. 2009 v pořadu „Horizonty“. Tehdy před kamerami Kristovu smírnou oběť rovnou popřel! Tím „arcibiskup“ Zollitsch zalhal ústřední pravdu katolické víry! Aby poněkud oslabil pohoršení pravověrných katolíků, „arcibiskup“ se pak v „Církevních novinách biskupství Freiburg/Breisgau“⁹ (10. 5. 2009) znovu přihlásil o slovo. Ale i zde, v písemném přepracování svého ostudného prohlášení, je znát, že „arcibiskup“ nedospěl k poznání, že Ježíš zemřel za naše hříchý, tedy že je usmířil svým utrpením a smrtí.

Popření Kristovy oběti předním duchovním katolické církve je rajskou hudbou pro židovské uši a plně zapadá do křesťansko-židovského dialogu! Tomu také odpovídá odmítnutí izraelské vlády prosbě papeže Benedikta XVI. o vystavení vstupních víz do Izraele pěti stům kněžím. Charakteristickou drzostí bylo ještě před koncem izraelské cesty „papeže“ Benedikta XVI. oznámení izraelské vlády, že chce vydražit stolec, na němž pontifex seděl při příjezdu na Ben Gurion.¹⁰

Dnes je třeba alespoň stručně připomenout, že Židovstvo od samého počátku vyhlásilo Církvi válku na život a na smrt, a to bez jakékoli provokace ze strany Církve, aniž by ta někdy na násilí odpovídala násilím; leda že by to Židé – teologicky! – zahnaní do úzkých snad považovali za násilí!

Nezměnitelným faktem zůstává nesmiřitelná nenávisť Židů ke křesťanům, pronásledující a vraždící nejen přední světce vznikající Církve.

Jak dosvědčují Skutky apoštolské, Hebrejci se s děsivou krvežíznivostí vrhali na všechno, co bylo lze nějak dát do spojitosti s křesťanstvím.

Apoštol Pavel ve svých listech nazývá Židy nejhoršími nepřáteli Krista a jeho Církve. A Šavel-Pavel to musel vědět!

Dále pak Skutky apoštolské dokládají, že to nebyly římské úřady, kdo na křesťany nevrážil.

„Když však prokonsulem v Acháji byl Gallio, Židé povstali jednomyslně proti Pavlovi, přivedli ho před soudnou stolicí a pravili: ‚Tento navádí lid, aby ctili Boha proti zákonu.‘ Ale když se Pavel chtěl ozvatí proti tomu, Gallio řekl Židům: ‚Židé, kdyby běželo o nějaké bezpráví nebo o bídný zločin, slušně bych vás vyslyšel; jsou-li však hádky o slově, o jménech a o zákoně vašem, vizte sami; já nechci býti soudcem o těchto věcech.‘ I odehnal je od soudné stolice“ (Sk 18,12-16).

Zde se ukazuje religiózní snášenlivost Římanů i jejich absolutní nezájem na osočování křesťanů. Díky zápiskům Tertuliana a Orosia víme o zákonu císaře Tiberia (14-37 př. Kr.), kde se říká, že ten, kdo obviní křesťany kvůli jejich víře, musí počítat s trestem smrti!¹¹

⁹ V originále „Kirchenzeitung des Bistums Freiburg/Breisgau“; pozn. překl.

¹⁰ Zjevně myšleno letiště Ben Gurion v Tel Avivu; pozn. překl.

¹¹ Tertulianus, *In Apologet*, kniha V, a Orosius, kn. VII, kap. II.

V devátém roce své vlády císař Claudius (41-54) přikázal všem Židům opustit Řím, protože se podle svědectví Flavia Josepha (asi 37-39) snažili přimět Claudiovu manželku Agripinu k přijetí židovských obyčejů, a také proto – jak píše Suetonius (70-140) – že početná vzbouření byla příčinou pronásledování křesťanů. (Srv. Skutky 18,2.)

Vidíme tedy, že i pohanský císař Claudius byl ke křesťanům mimořádně snášenlivý.

Dokonce i sám Nero (54-68) se na počátku svého panování projevoval vůči křesťanům tolerantně, a to tak dlouho, než se – podle samotných židovských kronikářů – Židovce jménem Popeja podařilo stát se jeho milenkou a tím i skutečnou císařovnou Říma. Jí se klade za vinu myšlenka, dát odpovědnost za požár Říma křesťanům.

Ve svém díle „Scorpiase“ Tertulian píše:

„Synagogy Židů jsou místem, odkud vycházejí pronásledování křesťanů“, a v knize „Ad Nationes“ poznamenává: „Od Židů pocházejí pomluvy proti křesťanům.“¹²

Zde je nezbytné konstatovat, že se Jidáš Iškariotský nesnažil vydat Ježíše Římanům, nýbrž Židům!

Že masa židovského národa odporovala svému Mesiáši, nemůže s čistým svědomím nikdo a nikdy popřít, vyvrátit nebo interpretovat jinak. Jednoznačně a nezvratně to říká Matoušovo evangelium 27, 1:

„Když pak se rozednilo, všichni velekněží a starší (židovského; pozn. aut.) lidu učinili nález proti Ježíšovi, chtějí ho vydati na smrt...“ – Verš 15: „O slavnosti vladař propouštíval lidu jednoho vězně, kterého chtěli. Měl pak tehdy pověstného vězně, který slul Barabáš. Když se sešli, řekl jim Pilát: ‚Koho chcete, abych vám propustil, Barabáše či Ježíše, jenž slove Mesiáš?...‘“ – Verš 20-25: „Velekněží však a starší přemluvili lid, by prosili za Barabáše, Ježíše pak aby zahubili. I promluvil vladař a řekl jim: ‚Kterého z těchto dvou chcete, abych vám propustil?‘ A oni řekli ‚Barabáše.‘ Dí jim Pilát: ‚Co tedy mám učiniti s Ježíšem, jenž slove Mesiáš?‘ Řkou všichni: ‚Ukřižován buď.‘ Dí jim vladař: ‚Co zlého učinil?‘ Ale oni křičeli ještě více: ‚Ukřižován buď.‘ Vída tedy Pilát, že nic neprosívá, ale že bouře vzrůstá, vzal vodu a umyl si ruce před lidem řka: ‚Nevinen jsem krví tohoto spravedlivého; vy se hleďte!‘ A ***všechn lid*** odpověděl: ‚Krev jeho na nás i na naše děti!‘“

Citovaný verš 25 Matoušova evangelia prokazuje odpovědnost, kterou židovský národ měl. I když jeho religiozní i světští vůdci Bohovraždu pečlivě připravili, přesto jí masa židovského národa mohla v poslední chvíli zabránit hlasováním pro Ježíše a ne pro Barabáše!

Také apoštol Petr dává plnou odpovědnost (!) za vraždu Ježíše Krista židovskému (!) a ne římskému lidu!

„Muži izraelští, poslyšte slova tato: Ježíše Nazaretského, muže osvědčeného u vás od Boha mocnými skutky a divy i zázraky, které Bůh učinil skrze něj mezi vámi, jak sami víte, tohoto (muže), který byl vydán pevným úradkem a předveděním Božím, skrze ruce bezbožníků jste ukřižovali a usmrtili.“

Nedomnívají se snad duchovní, tvrdící opak, že apoštol Petr lhal, když Židům řekl: „Muži izraelští, vy jste jej ukřižovali a usmrtili“?

¹² Tertulianova díla *Scorpiase* a *Ad Nationes* zmiňuje Rocardo C. Albanes in: *Los Judios a traves de los siglos*, cit vyd. str. 432 a 435.

A v další pasáži Skutků apoštolských se říká:

„Poněvadž se však držel Petra a Jana, sběhl se k nim pln úžasu veškeren lid při podloubí, které slove Šalamounovo (tj. chrámu; pozn. aut.). Uzřev to Petr, promluvil k lidu: ‚Muži izraelští, proč se divíte tomu, aneb proč hledíte na nás, jako bychom svou mocí nebo silou byli učinili, aby tento chodil? Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jakobův, Bůh otců našich oslavil Syna svého Ježíše. To vy jste ho vydali a zapřeli před Pilátem, když on usoudil, aby byl propuštěn. Vy jste zapřeli Svatého a Spravedlivého a žádali jste, aby vám byl darován muž vražedník; původce života jste zabili, ale Bůh vzkřísil ho z mrtvých; my jsme toho svědky“ (Sk 3,11-15).

Ale nejenom sám Petr, nýbrž i ostatní apoštolové důrazně obviňují z Kristovy smrti radu starších Izraele, svolanou kněžími.

„A přivedše je (apoštoly soudními sluhy; pozn. aut.), postavili je ve veleradě. I otázal se jich velekněz: ‚Přísně jsme vám přikázali, abyste neučili na základě jména toho a hle, naplnili jste Jeruzalem učením svým a chcete uvést na nás krev toho člověka.‘ Petr však a apoštolé odpověděli: ‚Poslouchati sluší více Boha než lidí. Bůh otců našich vzkřísil Ježíše, kterého jste vy usmrtili pověsivše ho na dřevě“ (Sk 5,27-30).

V prvním listu Tessalonickým (2,15) Pavel označuje dokonce Židy za „nepřátele všech lidí“:

„Ti totiž i Pána Ježíše zabili, i proroky, a nás pronásledovali; Bohu se nezalibují a všem lidem se staví na odpor.“

A první mučedník Štěpán říká Židům:

„Tvrdošíjní a neobřezaní srdcem i ušima, vy vždycky Duchu svatému se protivíte; jak otcové vaši, tak i vy. Kterého z proroků nepronásledovali otcové vaši? Ano i usmrtili ty, kteří předpovídali o příchodu tohoto Spravedlivého, jehož zrádci a vrahy jste se vy nyní stali...“ (Sk 7,51-53).

Jezuitští páteři R. Llorca, R. Garcia Villoslada a F. J. Montalban na základě důkladného studia pronásledování slabých a bezbranných křesťanů pohanským Římem rozpoznali, že to byli ve skutečnosti Židé, kteří k takovým násilnostem podněcovali.

Až na několik málo výjimek obviňují římské spisovatele Židy své doby jako nepřátele ostatního lidstva. Tak například kolem roku 420 po Kr. si diplomat císaře Honorio (384-423) píše do svého cestovního deníku:

„Kéž by si byl Popejus nepodrobil válkou Judeu a Titus se nezmocnil říše! Jen se tím dál šíří morová nákaza, a poražený národ (Židé; pozn. aut.) porazil vítěze (Římany; pozn. aut.).“

Byl to čin ze zoufalství, když se křesťané po 300 letech nejbrutálnějšího pronásledování a utiskování, na něž křesťanské obce nikdy neodpovídaly protitlakem, konečně museli rozhodnout odpovídat na sílu silou. Byla to válka na několika frontách, obranný boj proti mocnému Židovstvu, proti tehdy ještě neporazitelnému Římu i proti „páté koloně“ Židů, které se podařilo proniknout do lůna Církve. Ta tím byla nakažena až do morku kosti a navíc sama usnadňovala pronikání lotrů do svého nitra. Ne právě bezvýznamnou roli v tom sehrály nucené konverze, protože dodnes potkáváme tzv. „marrany“ (španělsky marranos), pokřtěné Židy, kteří však potají zůstávají věrní židovskému náboženství.

(Slovo marran má pocházet z hebrejštiny: „Nemiluje-li někdo Pána našeho Ježíše Krista, buď proklet. Maran atha“ 1 Kor 16,22.)¹³

Pouhá možnost ke studiu na univerzitě nebo přístup k jinému podobnému místu ve společnosti by samy asi nestačily k projevům sympatií ke katolické církvi.

Jakmile se jednou marrani dostali do nitra Církve, bylo již pro tyto vlky v rouše beránčím snadné rozprostírat tam své sítě a nástrahy. Židovští pokrytci se časem vypracovali na kněze, biskupy, kardinály, atd. Tím dostali do svých rukou nejdůležitější mocenské páky. Židovský historik Cecil Roth¹⁴ píše:

„Krytžidovství ve svých různých formách je stejně staré jako samo Židovstvo. V čase řeckého panství nad Palestinou se charakterově slabí snažili zatajit svůj původ, aby se vyhnuli výsměchu při atletických závodech. Pod římskou vládou se rovněž šířily vytáčky s cílem vyhnout se placení zvláštní židovské daně, ‚Fiscus Judaicus‘, která byla zavedena po pádu Jeruzaléma.“

Historik Suetonius podává živý obraz ničemnosti, spáchané na devadesátiletém starci ve snaze o zjištění, zda je Žid nebo není. Oficiální židovský postoj, tak jak se vyjevuje v soudech rabínů, by nemohl být jasnější. Člověk v nebezpečí života se může a má zachránit jakýmikoli prostředky vyjímaje vraždu, incest a modlářství. Tato poučka nachází uplatnění v případech, kdy se vyžaduje veřejné gesto zřeknutí se víry – naproti tomu prosté zatajení židovství bylo něco velice odlišného. Přísní učitelé víry požadovali nezříkat se kněžského roucha, je-li to dotyčným ukládáno jako opatření náboženského útlaku. Takovou věrnost zásadám ovšem nelze vyžadovat od všech lidí. Tradiční židovský zákon připouští výjimky pro případ, kdy je vzhledem k mocenskému nátlaku nemožné příkázání dodržovat (ones) nebo kde celé Židovstvo zažívá těžké časy (scheat-ha-schemad). Problém vyvstal na počátku talmudského věku, v pátém století, během zoroastrického pronásledování v Persii. Přesto byl vyřešen spíše na základě vynucené nedbalosti než v pozitivním souhlasu s vládnoucím náboženstvím. Židovstvo jistým způsobem sestoupilo do podzemí a teprve po letech dosáhlo znovu své plné svobody.

S rychle postupujícím šířením křesťanského učení, které bylo ve čtvrtém století definitivně uvedeno do Evropy, začala silně změněná fáze židovského života. Nová víra si pro sebe nárokovala výhradní monopol na pravdu a nevyhnutně tedy vyžadovala proselytství jako svou nejvyšší morální povinnost, i když Církev neschvalovala násilné obrácení. Křty, k nimž došlo za takových podmínek, byly považovány za neplatné. Papež Řehoř Veliký (590-604) je znovu opakovaně odsoudil, přestože přátelsky a rád přijímal proselyty, získané jinými prostředky. Většina papežových následovníků se řídila jeho příkladem. Navzdory tomu se ne vždy bral ohled na papežský zákaz. Pokaždé se přirozeně uznávalo, že vynucené obrácení není kanonické, ale aby bylo možné zákaz obejít, hrozilo se Židům vyhnáním nebo smrtí, a současně se jim dávalo najevo, že se mohou zachránit křtem. Občas se stávalo, že se Židé tvrdě nezbytnosti podřídili... V takových případech se jejich přijetí křesťanství považovalo za spontánní. Tím způsobem došlo např. k hromadnému obrácení v Mahonu na Menorce (418) pod patronátem biskupa Severa.

¹³ Seriozních pokusů o výklad je ovšem víc, např. španělský původ ve slovech „kaštan“ nebo „prase“; pozn. překl.

¹⁴ *Dějiny Marranů*, Editorial Israel, Buenos Aires, 1946, židovský rok 5706. Španělský originál díla není uveden; pozn. překl.

Podobná epizoda se udála v Clermontu (Auvergne) ráno na Den nanebevzetí Panny Marie roku 576. Přes nesouhlas Řehoře Velikého se příklad rozšířil i na další místa Francie. Tak např. roku 629 francký král Dagobert přikázal všem Židům své země přijetí křtu pod pohrůžkou vypovězení. Toto opatření bylo později napodobeno i v Lombardii.

Obrácení takovými metodami zjevně nemohla být upřímná. Násilně pokřtění dál potají praktikovali svou židovskou víru a využívali první příležitosti k zjevnému návratu k víře svých předků. Jeden takový pozoruhodný případ se stal v Byzanci za Lva Isaurijského v roce 723. Církev to věděla a dělala, co mohla, aby zabránila udržování styků Židů s jejich odpadlými bratry bez ohledu na to, jakým způsobem bylo jejich obrácení dosaženo. Rabíni tyto proti své vůli odpadlé nazývali „anusim“ (donucení) a jednali s nimi zcela jinak než s těmi, kteří odpadli z vlastní vůle.

Jedním z prvních projevů rabínské prozíravosti byla kniha Gerschona z Mohuče „Světlo exilu“ (napsaná přibližně kolem roku 1000), která zakazuje jednat hrubě s „donucenými“, kteří se vrátili k židovství... V řádu synagogy je modlitba za boží ochranu pro celý Izrael včetně „donucených“, kteří se nacházejí v nebezpečí na zemi i na vodě, aniž by se mezi nimi dělal sebemenší rozdíl.

Vlastní úlohu viděli násilně obrácení v předávání své skrývané víry na děti a ukládali jim pokračovat v podvratné práci proti pokřtěným nepřítelům (podle Cecila Rotha).

Mimořádně zjevné je to od II. vatikánského koncilu (1962-1965), kdy se židovské mafii podařilo zaskočit a oslabit skutečné obhájce katolického náboženství.

Od samého počátku křesťanství se ovšem dbalo na *zdravou nedůvěru* vůči „obraceným“ Židům. Sami apoštolové, kteří velmi dobře znali mentalitu svých krajanů, dbali na odpovídající obezřetná opatření!

„Andělu církve efeské napiš: Toto praví ten, jenž drží sedm hvěz ve své pravici, jenž chodí uprostřed sedmi svícňů zlatých: Znam skutky tvé a práci a trpělivost tvou i to, že nemůžeš snésti zlých a zkusil jsi těch, kteří praví, že jsou apoštolové, nejsouce jimi, a shledal jsi je jako lháře...“ (Zj 2,1-2).

Zde se poukazuje na nepříjemnou nezbytnost pozorovat a zkoušet ty, kteří se vydávají za apoštolové (kněží, biskupy, atd.).

Apoštol Pavel považoval za nutné při rozloučení s proselyty v Efesu varovat:

„Já vím, že po mém odchodu vejdou mezi vás vlci draví, kteří nebudou šetřit stáde; i z nás samých povstanou muži, kteří budou mluvit věci převrácené, aby přitáhli učedníky k sobě. Proto bděte (!) majíce na paměti, že jsem po tři roky ve dne v noci nepřestával se slzami napomínati jednoho každého z vás“ (Sk 20,29-31).¹⁵

A v listu Galatům apoštol Pavel píše:

„... a to pro vetřelé bratry nepravé; ti se vloudili mezi nás, aby vyzvěděli naši svobodu, kterou máme v Kristu Ježíši, aby nás v službu podrobili“ (Ga 2,4).

¹⁵ Prorocká slova svatého apoštola Pavla se osudně naplnila na II. vatikánském koncilu, kdy si koncilní otcové bohužel jeho varování nevzali k srdci, *nebděli*, a mnozí dokonce „jako vlci draví mluvili věci převrácené, aby přitáhli učedníky k sobě“; pozn. editora.

Také zde vidíme varovný prst, namířený na falešné bratry – lépe řečeno falešné křesťany – prst „insidera“ Pavla, který dobře znal duševní postoje etnické skupiny, z níž sám pocházel.

Poté svatý apoštol Pavel píše Korintským:

„Ale co činím, to také činiti budu, abych odňal podnět těm, kteří chtějí mít podnět, aby v tom, čím se chlubí, byli shledáni jako my. Neboť lidé takoví jsou apoštolové nepraví, pracovníci lstiví, přepodobují se jen v apoštoly Kristovy. ... A není divu; vždyť i sám Satan se přepodobuje v anděla světla. Není tedy nic zvláštního, jestliže také služebníci jeho se přepodobují, jako by byli služebníky spravedlnosti. Jejich konec bude podle skutků jejich“ (2 K 11,12-15).

První Kristův náměstek na zemi, svatý Petr, ve svém listu předvídavě varuje:

„Jako však byli i nepraví proroci v lidu izraelském, tak i mezi vámi budou nepraví učitelé; ti uvedou sekty záhubné, popírajíce i toho Pána, jenž je vykoupil... a mnozí budou následovati jejich prostopášnosti; pro ně cesta pravdy bude se tu-piti“ (2 Pt 2,1-2).

Prvním bludem, který jejich rozkladným působením vnesl nebezpečí do života mladé Církve, bylo učení gnostiků, esoterické hnutí, záměrně se chápající archaických představ, terminologie, číselné symboliky (kabbaly) a čarodějných knih.

Podle knihy „Historie gnosticizmu“,¹⁶ kterou napsal John Yarker y Matter, byl zakladatelem gnosticizmu na křesťanství „obrácený“ Žid jménem Šimon Mág. Setkáváme se s ním ve Skutcích apoštolských (8,9):

„Ale v městě byl již dříve jakýsi muž, jménem Šimon, který provozoval čarodějství a sváděl lid samařský říkaje, že jest někým velikým.“ – „Ano i Šimon sám uvěřil a dav se pokřtiti, držel se Filipa“ (verš 13). „Ale Šimon uzřev, že vkládáním rukou apoštolů uděluje se Duch svatý (verš 18), přinesl jim (apoštolům; pozn. aut.) peníze (verš 19) a řekl: ‚Dejte i mně tu moc, aby každý, na koho bych vložil ruce, přijal Ducha svatého.‘ Petr však řekl jemu: ‚Ať přijdou v záhubu peníze tvé i s tebou, protože jsi se domníval, že daru Božího lze nabýti penězi“ (verš 20). „Nemáš podílu ani nároku v této věci, neboť srdce tvé není upřímné před Bohem“ (verš 21). „... Vidím, že jsi v žluči hořkosti a ve vazbě nepravosti“ (verš 23).

Prozíravost a svědomitost svatého Petra zde nelze dost ocenit, protože finanční výpomoc by potřebné křesťanské obci jistě pomohla.

Křtem do lůna Církve přijatý Šimon Mág v tom nepochybně viděl šanci koupit si milost Ducha svatého; byl to ovšem pokus, který žalostně ztroskotal na neúplatnosti svatého Petra.

Kdyby byl měl Šimon úspěch a dokázal by svou žádost prosadit, pak by již pro něj bylo snadné křesťanství rozložit **zevnitř** a svěst je směrem ke gnosticizmu.

Klasickým příkladem, jak se peníze mohou stát prokletím, je třicet stříbrných, za něž byl zrazen Kristus. On sám chtěl dát světu poznat, kolik neštěstí a zla svět utrpěl materiální ziskuchtivostí.

Proč božský Spasitel, který se jako Bůh nikdy nemohl mýlit, vyznamenal Jidáše Iškariotského, svého zrádce, tak vysokou důstojností apoštola? Kristus tím chtěl ukázat, že největší nebezpečí pro bytí Církve vychází z nepřátel ve vlastních řadách.

¹⁶ V originále *L'Histoire du Gnosticisme*; pozn. překl.

Obrácením císaře Konstantina (306-337) bylo křesťanství prohlášeno státním náboženstvím a tím pohanství, gnosticismus a židovství potlačeny. Protože v té době ještě křesťanské učení nebylo dobře definováno, vidělo v tom Židovstvo znovu velkou příležitost k zničení Církve.

Byl to čas katolického Žida Aria († 336), otce hereze, k lstivému napadení Kristova božství. A skutečně se mu podařilo křesťanský svět na staletí rozpoltit.

Katolické učení o Trojjedinosti Boží Židé zuřivě odmítali. Ve své smrtelné nenávisti je na křesťanství především odpuzovalo a uráželo, že je Kristus považován za druhou osobu Boží Trojice, tj. za Boha, který je jedním ve své moudrosti, avšak trojjediný v osobách. Do Církve infiltrované Židovstvo usilovalo o změnu tohoto dogma v tom smyslu, že Bůh má být nahlížen pouze jako jeden v osobě, a tím aby bylo popřeno Kristovo božství. Jako základní princip ariánského učení proto sloužila židovská teze o absolutní jednotě Boha, a Kristus aby byl považován jen za nejdokonalejší ze všech stvoření, které však v žádném případě v sobě nezahrnuje a nemá Boží podstatu.

Byl to první větší pokus, dodat křesťanství židovský charakter.

Arius na Krista neútočil, ani Jej nekritizoval, jako to otevřeně – pokud byli čestní – dělali Židé. Podle zpráv současníků měl být Arius mimořádně výmluvný a u svých posluchačů vyvolával sympatie a náklonnost. Proto popírání Kristova božství často padlo na úrodnou půdu.

Na ariánskou herezi se v našem 21. století znovu navázalo spolu s tím, že se učení i politika Církve ohledně Židů zásadně změnila, o což Satanova synagoga vždy horlivě usilovala.

Že se v případě ariánství skutečně jednalo o židovskou činnost k vyhlazení křesťanské víry, prokazuje „Kastilská židovská encyklopedie“.¹⁷ O církevním Otcí Athanasiovi, bojovníku s ariánstvím, se tam říká následující:

„Athanasius (světec), církevní otec (293-373), alexandrijský patriarcha, rozhodný odpůrce ariánského učení, které navazuje na čistý monoteismus a tím se blíží židovským doktrínám. Athanasius z dogmatických důvodů polemizoval proti Židům. Situace Židů se však zhoršila všude, kde Athanasiovo učení zvítězilo nad ariánským, jako tomu bylo u západních Gótů ve Španělsku.“

Poté, co ariánství a tím současně i vliv Židů již byly potlačeny císařem Konstantinem I., následovníci Jidáše znovu vylezli ze svých doupat, když byl Julián Flavius Claudius – Apostata – roku 360 povolán římským císařem. Přestože se mu dostalo křesťanské výchovy, byl stoupencem pohanského novoplatonismu.

Juliánova politika sledovala tři hlavní cíle:

- * Nechat oživit pohanskou víru a prohlásit ji za státní náboženství,
- * zničit křesťanství a
- * zajistit Židovstvu jeho staré postavení, z kterého bylo vyhnáno císařem Konstantinem Velikým a jeho syny.

Skutečnost, že Židé byli od prvopočátku bezvýhradnými Juliánovými spojenci, jen znovu prokazuje lstivost židovské duše. V bezmezné nenávisti se neostýchali ani podporování císaře Juliána při obnově pohanského modlářství v zájmu dosažení svého vlastního cíle, zničení křesťanství.

¹⁷ Originální název není uveden; pozn. překl.

Pohanství a židovství uzavřely tedy alianci. Nebezpečí, které se nad křesťanstvem stahovalo jako mračno, jen sotva mohlo být ještě horší. Byl to boj na život a na smrt!

Židovský historik Graetz o Juliánovi říká:

„Císař Julianus byl jedním z těch pevných charakterů, jejichž jméno se nesmazatelně vtisklo do paměti lidí. Pouze jeho předčasná smrt a nenávist vládnoucí církve zavinily, že se mu nedostalo jména ‚Julián Veliký‘.“

(Julián padl roku 363 v bitvě s Peršany.) Jako apostata Julián Židům zaručil, že je nikdo nemůže obvinít z rouhání.

Po smrti Juliána Apostaty zvolilo vojsko císařem Joviana Flavia Claudia. Poznovu uznal práva křesťanů, ale již po roce zemřel, a císařem byl povolán Valentinian. Ten vládl západní části impéria, zatímco východní oblast říše byla svěřena jeho bratru a spoluregentu Valensovi, který byl horlivý arián. Posledně jmenovaný vynaložil velké úsilí na znovuoživení hereze v části říše, kde dal učitelům falešné doktríny novou příležitost svými bludy přetáhnout germánské kmeny do židovsko-ariánského tábora. Zatímco Valens na jedné straně zahájil nové pronásledování katolíků, na druhé straně poskytl Židům a pohanům všemožné garance.

Ze zpráv židovského historika Graetze je zde znovu nápadné, že právě v epoše, kdy císař Valens zahrnoval Židy počtami a vyznamenáními, současně ožívá na východě ariánství i pronásledování katolicismu.

Za vlády syna Valentiana I., Gratiana Flavia, probíhal letitý boj mezi pohany a křesťany, až konečně Theodosius I., zvaný také Veliký (379-395), se chopil císařské moci jak na východě, tak i na západě. Jinak velkomyslný císař zákazem pohanství podporoval katolicismus.

Všeobecná snášenlivost tohoto císaře byla Židy využívána v takové míře, že se pro svatou Církev stala mimořádným nebezpečím, takže jak milánský biskup svatý Ambrož, tak i svatý církevní Otec Jan Zlatoústý se viděli nuceni vést proti Židům energický boj. Měl jim být zamezen přístup do senátu, vládních míst a do vojska.

Jak nesmírná byla realistická prozíravost svatého Ambrože, ukazuje situace dnešní církve:

„Překrucují se dogma víry a pletou se církevní zákony. Ctižádostivost těch, kteří se nebojí PÁNA, sahá po církevních hodnostech, biskupský úřad je odměnou za rafinované bezbožnosti, a to s takovou obratností, že právě ti, kteří říkají takové ohavnosti, jsou považováni za nejschopnější vést lid jako biskupové. Vážnost biskupského úřadu je pryč. Scházejí pastýři, kteří by stádec PÁNA svědomitě pásli. Vlastnictví chudých je soustavně ctižádostivci zneužíváno k osobnímu prospěchu. Věrné dodržování kánonů je již minulostí. ... A nevěřící se všemu tomu vysmívají a ve víře slabí kolísají. Samotná víra se stala nejistou a pochybnou. Nevědomost se rozšířila nad dušemi, protože ti, kteří slovo Boží ve své zlobě poskvřili, předstírají pravdu, a hlasy zbožných k tomu jen mlčí.“¹⁸

Na ochranu Církve se i jiné osobnosti velikého ducha bohužel viděly nuceny ostře vystoupit proti nepřátelským machinacím Židů, přičemž musely strpět podobné nevraživosti a osočování, jaké dnes i my znovu zažíváme.

¹⁸ Sv. Basil a sv. Řehoř Naziánský, *Kirchenväter*; list byl publikován in: *Werken des Johannes Chrysostomos Bibliothek christlichen Autoren*. La Editorial Cattolica S. A., úvod, str. 7.

Vedle svatého milánského biskupa Ambrože a svatého konstantinopolského patriarchy Zlatoústého to byli mj. také církevní otec z Alexandrie, Cyril († 444), a církevní otec z Jeruzaléma, Cyril († 386).

V židovských pramenech se samozřejmě zamlčuje důvod, jaké důvody Církev – spolu se svými vynikajícími světci a církevními Otcí, jako mj. svatým Augustinem a svatým Jeronýmem, s papeži a koncily – nutily Židy odsuzovat a zatracovat.

Pronikáním Germánů a jejich bojem proti Římu získali Židé znovu spojence ve svém boji proti katolicismu.

Tak např. v „Židovsko-španělské encyklopedii“ čteme:

„Jako důsledek tolerantního zacházení, kterého se jim dostávalo od vetřelců (Germánů; poz. aut.), prohlásili se Hebrejci za solidární s nimi (ariány; pozn. aut.) v jejich boji proti katolickým monarchiím. Tak např. se (Židé; pozn. aut.) aktivně účastnili obrany Arles proti franckému králi Chlodvíkovi (508) a Neapole proti Justiniánovi (537).“¹⁹

Židovský historik Graetz škodolibě píše, že se v Itálii již od časů republiky vědělo o existenci Židů, kteří se těšili plným politickým právům do té doby, než jim byly odebrány křesťanskými císaři.

„Oni (Židé; pozn. aut) nejspíš se zalíbením sledovali pád Říma a radovali se, když viděli, jak se město, které řídilo osudy světa, změnilo v kořist barbarů a posměch celého světa.“²⁰

Touto katastrofou nabývala židovská infiltrace do lůna Církve stále více půdy pod nohama a zapouštěla tam pevné kořeny.

Pozoruhodný je Graetzův komentář k příkazu krále Chintily, varování, které bylo radostně přivítáno šestým toledským koncilem. Nařízení určovalo v gótském království netrpět žádné nekatolíky. Příkaz byl zaměřen pouze proti zjevným Židům. „Obrácení“ Židé museli podepsat prohlášení a zavázat se praktikovat katolické náboženství bez výhrad a řídit se jím:

„Avšak prohlášení lidí, které bylo proti jejich vlastnímu nedotknutelnému přesvědčení, rozhodně nemohlo být upřímné.“²¹

Graetz se nemohl jasněji vyjádřit o falešném křesťanství „obracených“ Židů i neplatnosti jejich prohlášení a slibů.

Jak historie ukazuje, Židé vytrvali po tisíciletí u své jednotné strategie a svou bojovou morálku a techniku odhodlaně udržovali na výši!

A to bohužel na rozdíl od nežidovských panovníků a státníků, kteří jsou neschopni uhájit svou politiku po více než jednu nebo dvě generace!

Taková bezradnost ve státních záležitostech umožnila Židům po přechodných nezdarech stále znovu uplatňovat svůj politický vliv.

Bezmocný stát je uspáván a klamán utopii domnělého usmíření se Židy, přičemž jsou to vždy Nežidé, kdo platí účet.

Jasně příklady nám názorně ukazují, jak se působí na národ, který má být zničen. Můžeme sledovat odbourávání všech hodnot jejich překroucením a dodáváním jim jiného významu. Pozitivní je potlačeno, negativní vyzdviženo a prohlášeno za normu.

¹⁹ Židovsko-španělská encyklopedie, díl I, heslo „Arianismo“ (Ariánství).

²⁰ Graetz, cit. dílo, svazek III, str. 27.

²¹ Graetz, cit. dílo, svazek III, str. 51-52.

Rozvrácení rodiny, vykořenění obyvatelstva, které pak již nezná žádnou vlast ani mateřský jazyk, je skoncováno s tradičními vazbami lidí k vlasti, všeobecný úpadek mravů až do nejmenších detailů – tedy všechno tak, jak to v současnosti zažíváme. Jsme na samém pokraji etnické potopy!

V pozadí tohoto neblahého stavu jsou Spojené státy americké, které jako vítězná mocnost roku 1945 vnutily středě Evropy „Frankfurtskou školu“. Všichni představitelé tohoto institutu, zaměřeného na vytváření duchů pro OSN, pocházejí z téže etnické skupiny (viz výše!).

Bylo bezpodmínečnou a svatou povinností Církve bránit čarodějnickému sabatu tohoto institutu a působit jako korektiv!

Namísto toho klérus od časů Jana XXIII. (1958-1963) spolupracuje s nejhoršími odpůrci křesťanství na jeho znetvoření!

Papeži, kteří velkoryse trpěli Židy u svých dvorů a byli k nim vstřícní a přátelští, již bezmála způsobili zánik Církve.

Toto historické zjištění je od druhého vatikánského koncilu (1962-1965) církevními představiteli ignorováno!

Pod přetvořením resp. přesněji „zničením“ Církve se rozumí dvě definice, týkající se jedné a téže věci. Již v ekumenických snahách, které jsou v zájmu Izraele, je zjevné židovské působení. Obrat Církve k čistě pozemskému myšlení, věnování se údajným potřebám společnosti, únavné omílání lidských (!) práv a průnik demokracie do církevní struktury mluví naprosto jasnou řečí.

Kdo lidská práva určuje? Je zřejmé, že ta se mění a budou měnit podle dobových proudů a momentálních politických zájmů mocenských struktur.

Připuštěním totální ztráty své identity se Církvev proměnila v něco zcela jiného, ve světskou sociální instituci, v níž je papežství definováno odlišně od dosavadního.

Budoucí papež, pokud se svět a jeho vládci neobráti k Bohu, bude pouze navenek fungovat jako nejvyšší pontifex a patriarcha Církve. Také na její hierarchii se navenek nic nezmění, ale ohledně Božího příkazu učit všechny národy a křtít je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého (Mt 28,19-20) musí takový „papež“ nezbytně selhat.

Lze snadno a bezvadně dokázat, že tato cesta byla od ukončení druhého vatikánského koncilu skutečně nastoupena, přičemž její ukazatele byly Janem XXIII. postaveny bezprostředně po smrti papeže Pia XII.

Významný insider – od roku 1961 arcibiskup z Bruselu-Mechelnu a od roku 1962 kardinál Leo Joseph Suenens – přirovnal druhý vatikánský koncil k Francouzské revoluci 1789!

Suenens tím řekl, že koncil byl prodchnut zlým duchem „francouzské“ zednářské revoluce.

Charakteristickým rysem revolucí je násilné svržení stávajícího řádu, převrácení a zrušení uznávaných zákonů. Ohledně katolicismu Pavel VI. (1963-1978) a Jan Pavel II. (1978-2005) falešným ekumenismem víru doslova epochálně ohrozili.

Posmrtně kardinálem jmenovaný bludař Hans Urs von Balthasar byl hrdý na to, když sám o sobě mohl říkat, že ten, kdo jeho publikace vezme na vědomí, „... jistě tam najde spoustu dříví k jeho (Balthasarově) upálení na hranici“.

Jiný „katolický teolog“, Henri de Lubac, který ve své teologii smazává rozdíl mezi přírodou a Boží milostí, byl rovněž „udělán“ kardinálem (2. února 1983). A v listopa-

du 1994 bylo oznámeno, že je jmenován kardinálem Yves-Maria Congar, podporovatel falešného, protože do bludu vedoucího ekumenismu.

Jako reakce na tuto elitu podivných teologů jsou naštěstí i preláti, kněží a laici, kteří se statečně a věrně hlásí k neměnné katolické víře. Tím, že ti, kdo pevně nesou kříž své dědičné Církve, jsou právě touto novou církví pomlouváni a pronásledováni, máme jasně prokázáno, jak se dvoutisícileté základy víry zásadně změnily! A tím se také znovu vracíme k druhému vatikánskému koncilu a na něm shromážděným koncilním otcům.

Koncil je všeobecné shromáždění církevních hodnostářů k objasnění sporných otázek víry a k upevnění církevní disciplíny a organizace. A protože se tam jedná o poradu k objasnění a rozhodnutí mimořádně komplikovaných otázek, nelze se vyhnout dlouhodobé a pečlivé přípravě všech zúčastněných.

Již Pius XII. uvažoval o svolání koncilu a připravil i některé textové návrhy, ale po několika letech (!) myšlenku na koncil opustil.

Pronikavé sledování a svědomité zvažování všech daných skutečností mu dovolilo poznat, jaké síly by za takovým shromážděním stály. Papež Pius XII. nechtěl být tím, kdo by umožnil revoluci v Církvi a otevřel dveře k zásadnímu přelomu.

Pius XII. psal:

„Jsem znepokojen nebezpečími, která ohrožují Církev.“ – Před zvolením papežem (1939) Eugenio Pacelli řekl: „Slyším kolem sebe novotáře, kteří bourají svatou kapli, dusí univerzální světlo Církve, zavrhnou její přednosti a chtějí ji namluvit špatné svědomí ohledně její minulosti. ... Přijde den, kdy civilizovaný svět popře svého Boha, kdy Církev bude pochybovat, jako kdysi zapochyboval Petr. (Církev) se pokusí uvěřit, že se člověk stal Bohem, že Jeho Syn není nic než symbol, filosofie jako každá jiná, a v chrámech se budou křesťané marně rozhlížet, kde je očekává Bůh, jak zvolala hříšnice před prázdným hrobem: „Kam jste jej uložili?““

V listu z 13. srpna 1954 Pius XII. píše:

„V dnešním světě, plném nástrah a nebezpečí, jsou početní ti, kteří troufale bojují za šíření bludů mezi věřícími. Veřejná i lstivě skrývaná propaganda vniká mezi katolíky s cílem odvrátit je od věrnosti Kristu a jeho pravé Církvi, a současně jim vyrvat ze srdcí víru. Bohužel vedle těch, kteří svou víru statečně brání, jsou početní i ti, kdož od ní odpadávají.“

Kdo by se pak ještě divil židovskému povyku proti chystanému svatořečení papeže Pia XII.?

Bez ohledu na realistické konstatování Pia XII. jeho nástupce Jan XXIII. rozkladným silám nejenže nekladl odpor, nýbrž je ještě podporoval!

Pouhé tři měsíce po zvolení papežem (28. 10. 1958) oznámil (Jan XXIII.) v bazilice Svatého Pavla před hradbami svolání II. vatikánského koncilu. Varovné hlasy, poukazující na starostlivé obavy papeže Pia XII., byly zesměšňovány jako „proroci neštěstí“ a „pesimisté“. Přestože přípravná komise pod vedením kardinála-státního tajemníka Tardiniho pečlivě pracovala pro plánovaný koncil a o jejímž vědomí si odpovědnosti nelze pochybovat, Jan XXIII. po předložení bilance komisi řekl: „Příprava tohoto koncilu nebude dílem římské kurie.“²²

²² *Acta antepreparatoria*, díl I, str. 92.

Jan XXIII. předal přípravu koncilu nepřátelům Církve!

Tím umožnil iniciátorům tohoto shromáždění revoluci shora. S vyznáním se k Židům: „Jsem Josef, váš bratr“ a vypuštěním slova „nevěrní“ z velkopáteční modlitby (pro perfide Judaeis) dal Jan XXIII. signál, na nějž byl pak navázán kontakt kurie se Židovstvem na nejvyšší úrovni.

Židé tedy věděli, že s ohledem na nadcházející druhý vatikánský koncil mohou své výhrady vůči katolicismu plně prosadit.

20. listopadu 1964 bylo shromáždění všech biskupů, arcibiskupů a kardinálů při třetím sezení předloženo schéma, týkající se postoje a stanoviska katolické církve k Židům a judaismu.

Podle schéma měla Církev prohlásit, že se – včetně církevních Otců – po dva tisíce let v židovské otázce *mýlila* a že je na čase revize jejího postoje k Židům a judaismu. 28. října 1965 bylo takové prohlášení přijato a slavnostně ohlášeno.

Církev kapitulovala!

V časopisu „Tribune Juive“²³ z prosince 1987 publikoval Lazarus Landau příspěvek o pozadí vzniku odstavce (o Židech) deklarace „Nostra Aetate“.

Landau tam říká, že před započítáním koncilu proběhlo několik setkání představitelů Vatikánu s reprezentanty řádu B'nai B'rith i dalších židovských organizací. O setkání ve Štrasburku Landau píše:

„Na závěr šábese přivítal tucet našich lidí (Židů; pozn. aut.), dominikána v bílém hábitu, pátera Yvese Congara, kterého kardinál Bea jménem Jana XXIII. pověřil zeptat se nás (Židů; pozn. aut.) v předvečer koncilu, co od katolické církve očekáváme. (...)“

Židé, po téměř dva tisíce let z křesťanské společnosti vylučovaní a obvykle za nepřátele a bohovrahy považovaní, požadují (!) plnou rehabilitaci. Jako přímí potomci monoteistického kmene Abraháмова, z nějž vypučelo křesťanství, vyžadují (!) uznání za bratry a rovnocenné partnery křesťanské církve.²⁴

Za změnami, zavedenými druhým vatikánským koncilem do tisíciletého postoje a učení Církve k Židovstvu, stály vedle jednotlivých Židů také celé židovské organizace. Jules Isaac, prezident řádu B'nai B'rith, Label Katz, prezident Světového židovského kongresu, Nahum Goldmann, atd., měli na věc mimořádný vliv, jak zdůrazňuje židovský spisovatel Jules Isaac. Isaac nalezl u progresistických biskupů podezřelou podporu. On sám byl hlavním teoretikem a zastáncem boje proti tradičnímu učení Církve ohledně judaismu a nakonec mohl triumfovat, protože z 2 309 (dvou tisíc tři set devíti) koncilních Otců hlasoval 2 221 (dva tisíce dvě stě dvacet jeden) **pro** a jen 88 (osmdesát osm) **proti** schéma o Židech v „Nostra Aetate“.

28. říjen 1965 vešel do dějin Církve jako den, kdy Židé naplno vyhráli svou hru!

Před druhým vatikánským koncilem dávala liturgie i obřady katolické církve najevo, že k Židovstvu je třeba přistupovat opatrně. Bylo proto v zájmu Židovstva toto varování z mysli křesťanů vymazat, tzn., že muselo být dosaženo naprosté změny liturgie a obřadů. A to se také Židům na ekumenickém koncilu 1962-1965 dokonale podařilo. Navíc byla odstraněna i tradice jako zdroj Zjevení. Nešlo o „antisemitismus“ resp. judaismus, nýbrž o vlastní podstatu katolického učení!

²³ „Židovská tribuna“, č. 1001; pozn. překl.

²⁴ „Fraktur“, 31. 1. 1993.

Pro přisvědčující koncilní Otce již tedy nebyly závazné svaté knihy Pisma, nýbrž protikřesťanská židovská literatura Jules Isaaca, Josue Jehoudy, rabína Benamozegha, Memmiho, a dalších.

Vedle Julese Isaaca to byl především Augustin kardinál Bea, který se mimořádně angažoval jako spolubojovník při ničení církevního pokladu víry. Pro skutečného křesťana stěží představitelný obraz postavy odporného zrádce. Bea velice vehementně vtáhl pervertovaný židovský teologický postoj do křesťanské věrouky, a to tak výrazně, že pro jeho prožidovskou horlivost byla proti němu v Římě vznesena závažná obvinění.

Jules Isaac mohl přes kardinála Beu uplatňovat značný vliv při svých (Isaacových) částečně úspěšných snahách o jinou interpretaci Nového zákona, spisů církevních Otců a katechismu ve svém (Isaacově) smyslu.

Na vypracování nové „mše“ se podílel také rabín, takže místo původní obětní modlitby byly do ní zapracovány dvě modlitby před jídlem ze židovské liturgie!

25. ledna 1966 se v americkém časopisu „Look“ objevilo senzační pojednání s titulem „Jak Židé změnili katolické myšlení“. Tak závažné tvrzení potřebuje doložení. V tomto případě to ovšem nebylo nic těžkého. Mezi židovskými preláty, kteří v Římě pracovali na prohlášení o Židech, byli msgr Baum a msgr Oesterreicher součástí Beova štábu, a sám Bea byl podle káhirských novin „Al Gomhuria“ Žid jménem Beja nebo Behar.

„Look“ dále podrobně informoval o tajných kontaktech kardinála Bey s vůdci B'nai B'rith, nejmocnější a obávané světové židovské organizace se sídlem v New Yorku a také s Židovsko-americkým výborem v New Yorku. Snímky ukazují kardinála Beu v rozhovoru s rabínem Herschlem a dalšími předáky řádu B'nai B'rith.

Ale nehledejme obětního beránka jen v osobě kardinála Bey! Vždyť i dalším katolickým biskupům se dostalo pochvalného vyznamenání, jako třeba innsbruckému biskupu Stecherovi a lyonskému kardinálu Decourtrayovi. A dokonce i šéf pokoncilní církve – jak si sám říká – Jan Pavel II. se pravidelně každý měsíc setkává s delegací židovského řádu B'nai B'rith. Přijímá jejich příkazy?

Pod záminkou usmíření mezi náboženstvími (ekumenismus) vyražejí Židé ke generálnímu útoku na křesťanství s cílem zničit hradby katolické tradice, které Josue Jehouda nazývá „starou pevností křesťanského obskurantismu“.²⁵ To znamená být ničitelem Církve a zhoubcem duší!

Takto se Žid stává po zbytek dějin lidstva přísluhovačem zla!

Neoddiskutovatelným příkladem toho je zde Rocco Buttiglione. Tento šestapadesátiletý filosof byl v srpnu 2004 za Itálii nominován viceprezidentem Evropské komise a komisařem pro justici, svobodu a bezpečnost. Když pak v evropském grémiu jako katolík vyjádřil své názory na hřích (homosexualitu) a postavení ženy ve společnosti, propuklo začátkem října 2004 rozčilení a bouřlivé scény, takže jako první člen od listopadu 2004 úřadující komise EU byl výborem EU odmítnut! Buttiglione k tomu uvedl: „Bylo mi prostě řečeno: ‚Protože jednáš podle svých (katolických; pozn. aut.) názorů, nejsi pro úřad komisaře EU vhodný.‘“

Nejrozhodněji a nejuživěji byl Buttiglione napadán židovským představitelem EU s příznačným jménem Cohn-Bendit!

Po této příhodě je nasnadě tušit, kam cesta vede. Výhybky pro budoucnost jsou nastaveny tak, že příznavý katolík (nebo dokonce každý skutečný křesťan) nebude moci

²⁵ Obskurantní = pokoutní, mravně závadný, podezřelý, nekalý.

zastávat žádný veřejný úřad ani učit ve škole. Podlý útok komise EU diskriminuje křesťanství, čest i svědomí!

K doplnění obrazu si ještě uvedeme příslušné Buttiglioneho výroky, jimiž vyvedl z míry komisi EU. Ohledně homosexuality mj. řekl:

„... soudím, že homosexualita je hřích...“ a jeho názor na manželství: „slovo manželství (marriage) pochází z latinského ‚matrimonium‘, což znamená tolik jako ochrana matky, a takto existuje rodina, aby ženám umožnila mít děti a žít pod ochranou muže, jenž se o ně stará. Takový je tradiční pohled na rodinu, který zastávám...“ Tolik Rocco Buttiglione.

Zde se kruh uzavírá... Tak jako kdysi museli první křesťané podkuřovat zbožné osobě císaře, aby si uchovali právo na život, vyžaduje se dnes povinné padání na kolena před „náboženstvím holocaustu“!

Kdo se jen nesměle odváží holocaust zpochybnit, vystavuje se trestnímu stíhání. Na druhé straně byl z trestního zákoníku vyškrtnut paragraf o trestnosti popírání Boha Stvořitele!

„... ale jako králové obdrží moc se šelmou na jednu hodinu.

Ti mají jednu mysl a dávají sílu a moc svou šelmě.

Ti budou bojovat s Beránkem, ale Beránek je přemůže, neboť on jest pán nad pány a král nad králi, a s ním jsou ti, kteří jsou povoláni a vyvoleni a věrní“ (Zj 17,12-14).

* * *

Glosář

AMBROŽ: Latinský církevní učitel, (* kol. 340 v Trevíru, † 397 v Milánu), milánský biskup, předtím tamtéž místodržící. Potíral ariánství a zasahování císařů do církevních věcí. Svými hymnami, ambrosiánským chvalozpěvem (Te deum laudamus), se stal významným příznivcem a obnovitelem církevních zpěvů. Misionář sv. Augustina.

ARIANISMUS: Podle alexandrijského presbytera Aria nazvaný teologický směr, podlehl ve věroučném sporu čtvrtého/pátého století po Kr.

ARIUS: Presbyter z Alexandrie, † 336, zakladatel učení o pouze Bohu podobné, ne však s Bohem souznačné podstaty Krista (popírač trojjedinosti). Z toho vzniklý ariánský blud dlouho ohrožoval Církev. Arius byl r. 320 sesazen, ariánství koncily v Niceji 325 a Konstantinopoli 381 zavrženo a stanovena soupodstatnost Syna s Otcem (homoustie) jako článek víry proti ariánskému učení o pouhé bytostné podobnosti. Arianismus se mezi pokřtěnými Germány udržel až do sedmého století, a nejdéle mezi Langobardy.

AUGUSTINUS, AURELIUS: (Augustin), * 354 v Tagaste (Numidie), † 430 v Hippo Regius (severní Afrika), svatý církevní učitel, roku 387 byl Ambrožem obrácen ke Kristu a od r. 395 biskupem v Hippo Regius. Jeho spisy měly značný vliv na celou západní teologii a filosofii až do vrcholného středověku.

BEA, AUGUSTIN: * 1881 v bádenském Riedböhringenu, † 1968 v Římě, jezuita, bibliista (AT), od r. 1959 kuriální kardinál, r. 1966 obdržel Mírovou cenu německého knižního obchodu.

BENEDIKT XVI.: papež

B'NAI B'RITH: (hebr. SYNOVÉ SMLOUVY), zkr. U.O.B.B. = United Ordre Bene Beriss, také Ordre Free Sons of Israel. Roku 1843 v New Yorku založená „nezávislá židovská společnost“ (lóže). Řád B'nai B'rith si dal za úkol spojit všechny Izraelity takovým způsobem, který by co nejdříve umožnil rozvoj nejvyšších zájmů Židovstva.

CLAUDIUS: * 10 př. Kr., † (otráven) 54 po Kr., římský císař, provolaný pretoriány, velmi vzdělaný a ve své vládě úspěšný.

CONGAR, M. Joseph (Yves): * 1904 v Sedanu, dominikán, 1931 profesor systematické teologie na dominikánské vysoké škole Le Saulchoir u Paříže, 1939-1945 důstojník. Congar patří k hlavním podporovatelům ekumenického sjednocení odloučených křesťanů.

DEUTERONOMIUM: (řec.) ve Vulgátě označení pro 5. knihu Mojžíšovu. G'erschom: Gerson ben Jehouda; * kol. 960 v Metách, † kol. 1040 (1028?) v Mohuči, židovský spisovatel a soudce. Gerschom byl vůdcem Židovstva své doby, založil studia Talmudu ve Francii a Německu. Na asi r. 1000 jím svolané synodě vydal věroučné rozhodnutí, přijaté Židy v celé Evropě. Jeho hlavním dílem byl komentář k Talmudu.

GNOSIS: (řecky), meditativní sledování nadpřirozeného světa.

GNOSTICISMUS: hnutí, které se na Východě objevilo kolem Kristova narození a proniklo i na Západ. Jeho různé projevy (židovské, helénistické, křesťanské) jsou společné v tom smyslu, že spásu lidí a poznání tajemství světa prohlašují za nezávislou na Bohu. Křesťanská gnose (Marion) se ve druhém a třetím století stala nebezpečím pro Církev, která se však bojem s gnosticismem upevnila a semkla.

CHLODVÍK: (Chlodowech= Ludvík), král Franků z dynastie Merovejců (482-511), * 466, založil franskou říši odstraněním ostatních místních vládařů i vítězstvím nad Římany, Alemány a Západními Góty. Roku 496 přestoupil na katolickou víru.

CHRYSOSTOMOS, Jan: (řecky „Zlatoústý“), * kolem 345 v Antiochii, † 407 v Komana (Pontus), svatý církevní učitel, od r. 398 patriarchou v Konstantinopoli, pro svou společenskou a politickou kritiku byl nenáviděn zvláště na císařském dvoře a r. 404 vypovězen. Nejvýznamnější kazatel křesťanského Západu.

JAN XXIII.: (Angelo Guiseppe Roncalli), * 1881 v Sotto il Monte (provincie Bergamo), † 1963 v Římě; 1958 zvolen papežem, přijal opatření: rozšíření kolegia kardinálů, svolání II. vat. koncilu (1962), převrat v liturgii.

JERONÝM: (řecky „se svatým jménem“ Eusebius), * kol. 347 v Stridonu (Dalmácie), † 419 nebo 420 v Bethlehemu; svatý církevní učitel, žil jako poustevník v Sýrii, 382-385 poradce papeže Damasa v Římě, poté představený kláštera a podporovatel řeholnictví, pověřen papežem Damasem přeložením bible do latiny vytvořil Vulgatu.

JOSEPHUS: (Flavius Josephus, vlastně Joseph ben Mathitjahu, * 37 po Kr. v Jeruzalémě, † kol. 100 v Římě; židovský dějepisec, byl přítomný povstání Židů proti římské nadvládě (66-70) v Galileji, později oblíbenec císařů Vespasiána a Tita, kterého po dobytí Jeruzaléma doprovázel do Říma. Zde napsal v řečtině „Válku židovskou“, dále „Židovské starožitnosti“ i příběh vlastního života.

JOVIANUS, Flavius Claudius: * 332 v Panonii, † 364 v Dadastaně (Bithynie), po smrti Juliána Apostaty byl východní armádou jako služebně nejstarší důstojník císařské tělesné gardy povolán císařem. Uzavřel potupný mír s Persií (mj. se vzdal křesťanské Arménie) a podle ediktu svého předchůdce obnovil práva křesťanů.

JUDAISMUS: židokřesťanské, na věrnost zákonu zaměřené hnutí v prvotním křesťanství, požadovalo také od pohanokřesťanů dodržování židovských zákonů.

JULIANUS, (Julián) Flavius Claudius, * koncem r. 331 v Konstantinopoli, padl 363 v bitvě u Maranga na Tigrisu; svým vojskem r. 360 povolán Augustem a od r. 361 samovládce. Přestože byl vychován v křesťanském duchu, snažil se proti křesťanství postavit neoplatonovsky zformované pohanství. Proto byl křesťany nazýván „Julián Apostata“ (= Odpadlík).

KABBALA: (hebr. ústní podání, tradice), na staré mystice spočívající tajné židovské učení, které mj. hledá skrytý smysl světa za číslicemi a písmeny.

LEV III.: (Lat. „Leo“), Syřan, nesprávně nazýván „Isaurijský“ (717-741), byzantský (východořímský) císař, odrazil nápor Arabů, zreformoval armádu a státní správu, vystupoval proti uctívání obrazů a byl proto papežem Řehořem III. exkomunikován.

MAIMONIDES, Moses: vlastně Mose ben Maimon, * 1135, † 1204, židovský filosof, sběratel a vydavatel židovských náboženských zákonů. Vedle kodifikovaného Talmudu je jeho kniha „Průvodce zbloudilých“ považována za nejvýznamnější dílo židovské religiозní filosofie a dodnes čteno a studováno v širokých kruzích Židovstva. Maimonidův postoj k Nežidům a zvláště ke křesťanům byl nepřátelský.

MARRANI: (špaň. marranos), pokřtění Židé a Mauři na iberském poloostrově; většinou dál potají lpěli na své staré (židovské) víře.

NERO, Claudius Drusus Germanicus: před nastoupením na trůn se jmenoval Lucius Domicius; * 37 po Kr. v Antium, † sebevraždou 68 poblíž Říma; římský císař, zpo-

čátku vládl umírněně, ale zhruba od r. 59 despoticky; nechal zavraždit svou matku Julii Agrippu (59), manželku Octavii (62) i svého nevl. bratra Britannica (55). Po požáru Říma z něj obvinil a pronásledoval křesťany. Nero byl senátem prohlášen za nepřítele státu a poté se nechal svým propuštěncem zabít.

NOVOPLATONISMUS: poslední filosofická škola antiky se ve třetím století po Kr. snažila přizpůsobit svět idejí řecké filosofie a orientálních náboženství gnosi; hlavní byla Plotinova škola (204-269 po Kr.).

OROSIUS, Paulus: španělský presbyter a teologický spisovatel, 1417-1418 z Augustinova podnětu napsal apologetické dějiny světa (*Historiae adversus paganos*).

PACELLI, Eugenio: viz papež Pius XII.

PAVEL VI.: (Giovanni Battista Montini), * 1897 v Concesio u Brescie, † 1978 v Castel Gandolfo; 1963 zvolen papežem, Janem XXIII. 1962 zahájený II. vatikánský koncil dovedl do konce.

PIUS XII.: (Eugenio Pacelli), * 1876 v Římě, † 1958 v Castel Gandolfo; 1939 zvolen papežem; bojovník za mír, obhájce křesťanství a západní kultury. Během německé okupace neopustil Řím a po odchodu wehrmachtu se snažil uchránit Věčné město před spojeneckým bombardováním. Pro svůj postoj k židovské otázce byl stále znovu neoprávněně napadán.

POPEJA, Sabina: římská císařovna, poprvé provdaná za Rufa Crispina, podruhé za Othona a od r. 62 za Nera. Toho lichocením jeho ctižádostivosti a marnivosti podnítila k zavraždění jeho první manželky Octavii i jeho matky Agrippiny. Sama Popeja zemřela r. 66 na Nerovo týrání.

PRESBYTER: (řec.), oficiální označení světských i sakrálních úředníků antiky. Později nejstarší, představený prvotní křesťanské obce, dnes protestantský; v katolické církvi kněz.

ŘEHOŘ IX.: * kol. 1160 v Anagni, † 1241 v Římě, papež 1227-1241, mecenáš fran-tiškánského řádu, 1237 zorganizoval církevní inkviziční metody a 1234 vytvořil první papežský zákoník.

ŘEHOŘ VELIKÝ: * kol. 540 v Římě, † 604 v Římě, církevní učitel, papež 590-604; položil základ pozdějšího církevního státu, zreformoval liturgii a církevní hudbu.

TALMUD: (hebr. = „poučení, nauka“), souhrn nejvýznamnějších učen, předpisů a tradic postbiblického Židovstva. Talmud se skládá z Mišny (záznamů religiálních zákonů) a Gemary, sepsání diskusí o Mišně. Rozlišuje se jeruzalémský (správněji palestinský („Jeruschalmi“)) a obsáhlejší babylonský („Babli“) Talmud, který je jako jediný uznávaný za závazný. Talmud je dodnes základem kulturního a religiálního života Židů.

TERTULLIAN, Tertullianus Quintus Septimus: * po 150 po. Kr. ve Florencii, † 225 ve Florencii, nejstarší lat. církevní Otec, zpočátku řečník a znalec práva, pak křesťan a presbyter; již záhy v obraně proti gnosticizmu, významná jsou jeho učení o trojjednosti a dědičném hříchu, později stoupenec montanismu; jeho dogmatické spisy na obranu křesťanského učení se zčásti ještě zachovaly.

THEODOSIUS, Flavius: Veliký, * 347 v Causa (Španělsko), † 395 v Milánu, římský císař 379-395, jako nástupce Valense také císař vých. části říše. Svolal druhý ekume-

nický koncil 381 v Konstantinopoli, prohlásil katolické učení za státní náboženství a zakázal všechny pohanské kultury.

TIBERIUS, Claudius Nero: 42 př. Kr. v Římě, † (zavražděn?) 37 po Kr. v Misenum; římský císař 14-37 po Kr., rázně a spravedlivě myslící panovník.

TITUS, Flavius Vespasianus: * 39 po Kr. v Římě, † 81 u Reate; římský císař 79-81, roku 70 rozbořil Jeruzalém.

VALENS, Flavius: * 328 v Cibalae (Panonie), padl 378 u Adrianopele; východořímský císař 364-378; Valens byl arián. Svým bratrem Valentinianem I. byl povýšen na Augusta Východu a proto i jeho spoluregentem.

VALENTIAN I., Flavius: * 321 Cibalae (Panonie), † 375 v Brigetio (Panonie), císař 364-375; převzal vládu jen nad Západem a svému bratru Valensovi přenechal Východ. Valentinian I. podporoval náboženskou politiku athanasiánského směru.

Literatura

Der Schwarze Brief, č. 22, květen 1986

Die Heilige Schrift – Vollständige Ausgabe nach den Grundtexten

Lorenzer, Alfred: *Das Konzil der Buchhalter*

Poncins, Leon de: *II. Vatikanum und die Judenfrage*, Verlag Anton A. Schmid, Durach

Pinay, Maurice: *Verschwörung gegen die Kirche*, Verlag Anton A. Schmid, Durach

Rothkranz, Johannes: *Totschlagwort ANTISEMITISMUS*, Verlag Anton A. Schmid, Durach

Shahak, Israel: *Jüdische Frage – Jüdische Religion*

Wilkins, Ralf: *Der Rhein fließt in den Tiber*

Rejstřík

Ambrož
arianismus (ariánství)
Arius
Baum, Augustinus
Bea, Augustin
Benamozegh, rabín
Berger, Joel
B'nai B'rith
Chrysostomos (Zlatouštý)
Claudius
Cohen, Jeffrey
Congar, Yves-Maria
Cyril
Dagobert
Decourtray
Deuteronomium
Drumont
Dunner, Joseph
Gallio
Geffen, David
Gerschon z Mohuče
Gibson, Mel
gnostik
Goldmann, Nahum
Graetz
Green, Julian
Chintila
Chlodvík
Isaac, Jules
Jan, apoštol
Jan XXIII.
Jehouda, Josue
Jeroným
Jidáš Iškariotský
Josephus, Flavius
Jovianus, Flavius Claudius
Judaismus
Julianus, Flavius Claudius
Kabbala
Katz, Label
Katzenberg, Jeffry
Landau, Lazarus
Lazare, Bernard
Lev III. Isaurijský
Llorca
Lubac, Henri de
marran
Matouš
Matter, John Yarker
Nero, Lucius Domitius
Nostra Aetate
Oberammergau
Oesterreicher
Orosius
Pacelli, Eugenio
Pavel, apoštol
Petr, apoštol
Poncins, Leon de
Popeja, Sabina
Popejus
presbyter
Risco, Vicente
Roth, Cecil
Rothkranz, Johannes
Řehoř IX.
Řehoř Veliký
Severo
Stecher
Suenens
Suetonius
Šimon Magus, Mág
Štěpán
Talmud
Tardini, Domenico
Tertulian
Theodosius I.
Tiberius
Titus
Valens
Valentinian
Villoslada
Zollitsch